

EJDERHA AVCILARI

OKULU

YAŞASIN! OKUL BİTTİ

KATE McMULLAN





EJDERHA AVCILARI OKULU

*Bir gün yolunuz Kara Orman'a düşerse
sakın korkmayın!*

*Ormanın derinliklerinden gelen çığıklar
şaşırtmasın sizi. Tuhaf yaratıklar, deli keşişler,
konuşan hayvanlar... Aniden karşınıza çıkıp
ateş saçan ejderhalar... Küçük ejderha avcuları
paslı kılıçları ve kırık mızraklarıyla
her zaman yanınızdalar.*

*Çocuklar ejderha avcısı olabilirler mi?..
Ejderhalar bu kadar sevimli olursa neden olmasınlar?..
Üstelik onlar Ejderha Avcıları Okulu (EAO) öğrencileri!*



**Sürpriz! Wiglaf ve arkadaşları, Ejderha Avcıları Okulu'ndan
mezun oluyorlar. Fakat mezuniyet töreninden
önce gençlerin, kayıp ejderhaları Kurtçuk'u
bulmaları gerekiyor. Kurtçuk'u ararken aç trollerle,
kafası karışık büyücüyle ve diğer ejderhalarla
karşılaşıyorlar. Bunların hiçbirisi, Wiglaf ve arkadaşlarını,
Ejderha Avcıları Okulu'nda yaşadıkları sürprizler kadar
etkilemiyor. Ve mezuniyet gününde gençlerin hayatları
tamamen değişiyor...**



www.istanbook.com.tr

www.beyazbalina.com.tr

8 yaş
ve üstü

₺ 5.00

ISBN 978-605-188-137-9



9 786051 881379

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul, 2017



EJDERHA AVCILARI OKULU - 20

YAŞASIN! OKUL BİTTİ

KATE MCMULLAN

Özgün Adı:

*DRAGON SLAYERS' ACADEMY - 20
SCHOOL'S OUT... FOREVER!*

ISBN: 978-605-188-137-9

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

© 2012 Kate Mcmullan - Bill Basso.

Bu kitap, Penguin Random House Company bünyesindeki
Penguin Group USA'e (LLC) bağlı Penguin Young Readers Group altında
faaliyet gösteren Grosset & Dunlap işbirliğiyle basılmıştır.

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Çeviren: Çağla Tomak

Editör: Filiz Çiçek

Son okuma: Arzu Alan

Resimleyen: Bill Basso

Kapak uygulama ve sayfa tasarımı: Kübra Yeşilyurt

EKOSAN MATBAACILIK

Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Tara! Tarım Binası)
Zeytinburnu - İstanbul

Cilt: Ekosan Matbaacılık

Beyaz Balina Yayınları

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70
info@beyazbalina.com.tr

EJDERHA AVCILARI OKULU

YAŞASIN! OKUL BİTTİ

Resimleyen: Bill Basso



EJDERHA AVCILARI

OKULU

KAMPÜSÜ



Leydi Lobelya'nın Odası

Profesör
Fen Lab

Mordred'in
Sınıfı

Müdür Odası

Yemekhane

Zindan
Girişi

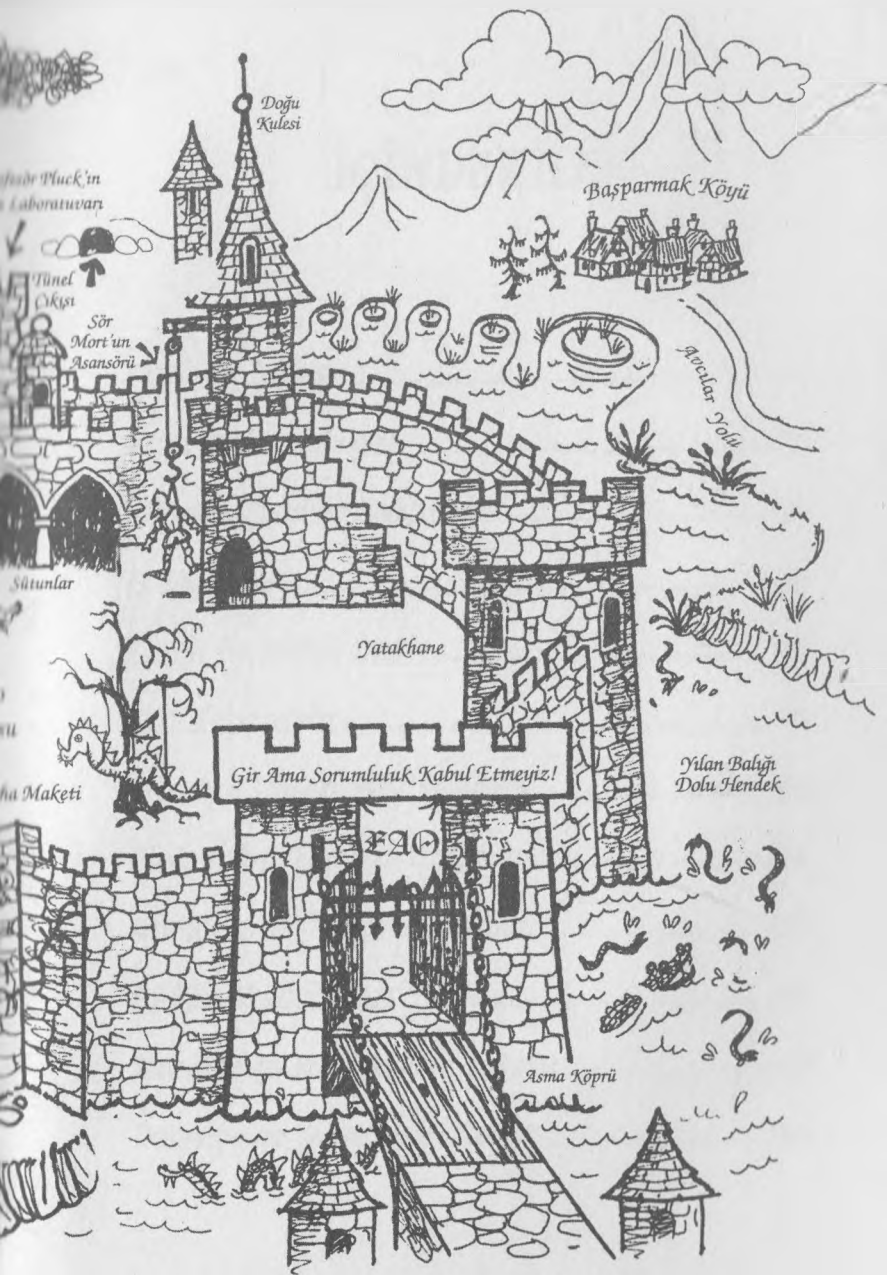
Şato
Avlusu

Bulaşık Sınıfı

Ejderha 2

Yorick'in
Şipşak Kampı







İÇİNDEKİLER

Kurtçuk Kayıp	9
Ozan ile Karşılaşma	22
Köprüde Troller Saldırıyor	36
İz Peşinde	49
Sinek mi Olduk Biz?	63
EA0 Kapanıyor	76
Erica'ya Düşen Büyük Görev	94
Diplomalar Havada Uçuşuyor	109
Kurtçuk Bir Sürprizle Döndü	120
Düğün Hazırlıkları	132
Mordie'nin Evlendirme Şatosu	142
Palmiyeler Diyarı'nda Hayat	150

INDEX

.....	1
.....	2
.....	3
.....	4
.....	5
.....	6
.....	7
.....	8
.....	9
.....	10
.....	11
.....	12
.....	13
.....	14
.....	15
.....	16
.....	17
.....	18
.....	19
.....	20
.....	21
.....	22
.....	23
.....	24
.....	25
.....	26
.....	27
.....	28
.....	29
.....	30
.....	31
.....	32
.....	33
.....	34
.....	35
.....	36
.....	37
.....	38
.....	39
.....	40
.....	41
.....	42
.....	43
.....	44
.....	45
.....	46
.....	47
.....	48
.....	49
.....	50
.....	51
.....	52
.....	53
.....	54
.....	55
.....	56
.....	57
.....	58
.....	59
.....	60
.....	61
.....	62
.....	63
.....	64
.....	65
.....	66
.....	67
.....	68
.....	69
.....	70
.....	71
.....	72
.....	73
.....	74
.....	75
.....	76
.....	77
.....	78
.....	79
.....	80
.....	81
.....	82
.....	83
.....	84
.....	85
.....	86
.....	87
.....	88
.....	89
.....	90
.....	91
.....	92
.....	93
.....	94
.....	95
.....	96
.....	97
.....	98
.....	99
.....	100



Kurtçuk Kayıp

Ejderha Avcıları Okulu'nun tavuk kümesinin bir köşesinde oturan Wiglaf, evcil domuzuna, "Papatya, Kurtçuk için endişeleniyorum," dedi. "Daha önce bu kadar uzun süre ortadan kaybolmamıştı."

Kurtçuk, genç bir ejderhaydı. Wiglaf ve arkadaşı Angus, ejderhanın yumurtadan çıkmasını beklemiş ve çıktığında onunla ilgilenip okulda büyötmüşlerdi. Kurtçuk artık genç bir ejderha olmuştu ama Wiglaf için hâlâ bebektir.

Büyücünün yaptığı bir hata nedeniyle Domuz Latincesi konuşan Papatya, “*Erak-may et-me-yay Urtçuk-kay utlaka-may öner-day*,” dedi.

Wiglaf da “Umarım en kısa zamanda döner,” diye ekledi.

Ders çanının sesi duyuldu.

Wiglaf, “Eyvah!” diyerek yerinden fırladı. “Leydi Lobelya’nın sofra adabı dersine geç kaldım.”

Papatya şaşırarak, “*Ofra-say adabı-yay ı-may?*” diye sordu.

Wiglaf tavuk kümesinden çıkarken “Leydi Lobelya derste bize peynir ve sosis ikram ediyor,” diye yanıtladı. “Yılan balığı yemekten çok daha iyi!”

Wiglaf koşarak avluyu geçti ve şatoya ulaştı. Koridorda hızlandı, köşeyi döndü ve BAM! EAO’nun Müdürü Muhteşem Mordred’in göbeğine çarptı.



Acıdan nefesi kesilen Mordred, “Ahh!” diye inledi. “Seni küçük afacan! Az kalsın Leydi Süzmezengin ile Kont Parababası’na çarpıyordun.”

Wiglaf, müdürün arkasında duran, kırmızılar giymiş uzun boylu bir kadınla koyu renk saçlı adama bakıp “Özür dilerim efendim,” dedi.

“Sakar öğrenci!” diye homurdandı Kont Parababası.

Leydi Süzmezengin de Wiglaf’ı alaycı bakışlarla süzerek, “Dikkatsiz köylü!” dedi.

Mordred ziyaretçilerine dönüp “Buyurun,” dedi. “Size, eğlence salonunu nereye yapacağımızı göstereyim.”

Üçü yanından geçerken Wiglaf, şatonun duvarına yaslanarak yol verdi.



Wiglaf, Leydi Lobelya'nın dersine yetiştirmeye çalışırken, *eğlence salonu mu*, diye düşündü. Müdür bu sefer neyin peşindeydi acaba?

Wiglaf sınıfa girdi, Angus, Erica ile Janice'i masada otururken buldu. Ama önlerindeki tabaklar boştu. Wiglaf iç çekerek "Öğlen yemeğini kaçırdım mı?" diye sordu.

Leydi Lobelya, "Maalesef evet," diyerek yanıtladı. "Fakat peçete katlamaya yetiştin."



Sofra adabı dersinden sonra dört arkadaş, temizlik dersi için şatonun bahçesine çıktılar.

Angus göbeğini kaşıyarak "Sosisler çok güzeldi!" dedi.



Açlıktan karnı guruldayan Wiglaf, “Sosislerden bahsetmeyin!” diye bağırdı. “Kurtçuk hakkında konuşalım. O hâlâ dönmedi.”

“Kurtçuk'u aramaya çıkmalıyız,” dedi Erica.

Janice ağzındaki sakızı balon yapıp patlatırken başparmağını kaldırarak bu öneriye katıldığını gösterdi.

Wiglaf gülümsedi. Erica her zaman maceraya hazırdı. Ejderha Avcıları Okulu'nda geçirdikleri yıllar boyunca birçok kez birlikte maceraya çıkmışlardı ve Erica, neredeyse tamamına liderlik etmişti.

“Nereye gitsek acaba?” diye sordu Wiglaf.

“Ejderhaların buluştuğu, Ateş Nefesli Barınağı adında bir mağara olduğunu duymuştum,” dedi Erica. “Kurtçuk orada değilse bile diğerleri, onun nerelere takıldığını bilirler.”

Wiglaf ilk kez bir umut ışığı gördü.

Janice, “Bu mağara nerede?” diye sordu.

“Kara Orman’ın batısında,” diye yanıtladı Erica.

Müdürün yeğeni Angus, “Mordred dayım gitmemize asla izin vermez,” dedi ve ekledi: “O zaman şatoyu kim temizleyecek?”

“Yine de ders biter bitmez soracağım,” dedi Erica.

Wiglaf gülümsedi. Erica işin başındaysa Kurtçuk bulunmuş sayılırdı.

Okulun aşçısı Tava, şatodan, bir yığın yağlı tabakla çıkıp geldi. “Gevezeliği bırakın da tabakları temizlemeye başlayın!” diye bağırdı Tava.

Öğrenciler, pis bezleri çamur gibi bir suyla dolu kovalara batırıp çıkararak bulaşıkları yıkamaya başladılar.

Angus elindeki tabağı durulama suyuna daldırırken “Mordred dayımın garip misafirleri var,” diye fısıldadı. “Onları gördün mü?”

Wiglaf başıyla onayladı ve “İşte oradalar!” dedi.

Leydi Süzmezengin ile Kont Parababası’na, şatonun kapısına doğru eşlik eden Mordred’in menekşe rengi gözleri mutlulukla ışıldıyordu. Gülümserken Mordred’in altın dişi pırıl pırıl parladı.

Mordred misafirlerine, “Şatonun bahçesini, üzerine tente gererek kapatacağız ve altına eğlence stantları kuracağız,” dedi.

Angus şaşırarak “Eğlence stantları mı?” dedi. “Burada garip bir şeyler dönüyor.”

Janice de neşeyle “İşte bu yüzden EAO’yu seviyorum. Burada *her zaman* garip şeyler oluyor!” dedi.



Dördü, pis bulaşıkları yağlarından arındırdıktan sonra süzölmeleri için raflara yerleştirdi.

Tava sınıfa, “Teneffüse çıkabilirsiniz,” dedi. “Tabii eğer içinizden biri, yılan balığı pişirmekte kullanılan kazanı temizleyerek fazladan puan almak istemiyorsa,” diye ekledi.

Wiglaf kazana baktı. İçi yılan balığından kalan yeşil, çamur gibi yağla kaplıydı. Kokusu, zaten bomboş olan midesini bulandırmaya yetmişti.

Fazladan puan alınan ödevlere dayanamayan Erica, “Şey, lütfen... Ben yapabilir miyim?” diye sordu. Zaten bu çabası sayesinde her zaman Ayın, Geleceğin Ejderha Avcısı Ödülü'nü kazanıyordu.

Wiglaf, Erica'yı dirseğiyle hafifçe dürterek "Hani maceraya çıkmak için Mordred'tan izin alacaktık?" diye sordu.

Erica kollarını sıvayıp "Sen aliver. Şimdi benim işim var," dedi.



Wiglaf ve Angus, Mordred'in ofisine açılan merdivenleri çıkmaya başladılar.

"İddiaya varım, 'hayır' diyecek," dedi Angus.

Yemeği kaçırdığı için hâlâ aç olan Wiglaf, "Atıştırmalık zulan üzerine iddiaya girer misin?" diye sordu.

"Zulam mı?" dedi Angus. Annesi Angus'a her ay, güzel atıştırmalıklarla dolu bir paket gönderirdi. Angus bu paketi gizli bir yerde

saklar, kimseyle paylaşmazdı. “Hiç şansın yok,” dedi Angus.

İki arkadaş, Mordred’in ofisine ulaştıklarında içeriden sesler duydular. Ofisin kapısı aniden açıldı.

Mordred, “Güle güle, Sör Tüylüzar,” diyerek beyaz saçlı bir adamın sırtını sıvazladı. “Mezuniyet töreninden sonra planladığımız gibi harekete geçeriz.”

Tören mi? Sör Tüylüzar koridordan hızla geçerken Wiglaf, Angus’a baktı. EAO’da daha önce hiç mezuniyet töreni yapılmamıştı.

Angus yalnızca omuz silkti.

Gençleri fark eden Mordred, “Öğrenciler!” diye homurdandı. “Ne istiyorsunuz?”

Wiglaf, “Sizden bir şey için izin istemeye geldik,” diye başladı.

Yüzü sinirden kıpkırmızı kesilen Mordred, “Çıkar ağzındaki baklayı!” diye bağırdı.

“İkinci sınıftan bazılarımız...” diye devam etti Wiglaf.

“Söyle şunu artık!” Mordred’in menekşe rengi gözleri kocaman açılmıştı.

Wiglaf, “Bir maceraya çıkmak istiyoruz efendim,” diyerek sözünü bitirdi.

“Hepsi BU mu?!” diye kükredi Mordred. “Hay, Kral Ken’in yanan pantolonu adına, GİDİN!”

Angus, “Pardon dayı, az önce mezuniyetle ilgili bir şey mi söyledin?” diye sordu.

“Ah, mezuniyet günü...” diyen Mordred’in yüzü yavaş yavaş kırmızıdan pembeye döndü, gözleri normal boyutlara indi. “Evet, ne kadar çabuk olup biterse o kadar iyi,” dedi Mordred.

Angus hevesle "Bu sene bir tören mi olacak?" diye sordu.

"Sizi ilgilendirmez!" diye kükredi Mordred. "Siz maceranıza gidin. İstedığınız tüm serserileri yanınıza alabilirsiniz. HADİ, HADİ, HADİ!"



Ozan ile Karşılaşma

Ertesi sabah Wiglaf, ince battaniyesini Erulo yaparak sardı ve etrafına ip bağladı. İşte toplanmıştı! Sonra kılıcı Kesinölüm'ü kemerine yerleştirdi. Yılan balığı lapası ile kahvaltı etti. Maceraya çıkacağını haber vermek için Papatya'nın tavuklarla birlikte yaşadığı kümese gitti.

Domuz, "*Ol-bay ans-şay!*" diyerek Wiglaf'ı uğurladı.

Wiglaf, şatonun bahçesinde Janice'i gördü.

Eskisine oranla yağlarından biraz arınmış görünen yılan balığı kazanının yanında bekliyordu.

“Tava, macera sırasında aç kalmayalım diye yiyecek bir şeyler verdi,” dedi Janice. Elinde yılan balığı kokan bir torba vardı.

Erica tezgâhın üstünde oturuyor, asık bir suratla elindeki mektubu okuyordu.

Nihayet başını kâğıttan kaldırarak “Palmiyeler Diyarı’nı yöneten teyzem Kraliçe Margo ile eşi Kral Homer, ailemi ziyarete geleceklermiş,” dedi. “EAO’ya kaydettirmeyi düşündükleri korkunç kuzenim Rex de yanlarında olacakmış.”

Wiglaf, “Ne kadar korkunç?” diye sordu.

“Son ziyaretinde, köpeğim Rufus’un sırtına binmiş ve hayvancağızı sanki bir midilliymiş gibi sarayın etrafında koşturmuştu,” dedi

Erica. "Sör Lancelot kumbaram dâhil olmak üzere her şeyi ezip parçalamıştı."

Wiglaf, Rex'in kendi ağabeylerine benzediğini düşündü. Sadece eğlence için kafalarını masaya vururlardı. Üstelik sert bir şekilde.

Erica mektubu çantasına tıktı ve bir harita çıkarıp "Alev Nefesliler Barınağı buradan iki günlük yürüme mesafesinde," dedi. "Angus nerede? Artık gitmemiz gerekiyor."

Elindeki kocaman çanta ile şatodan çıkan Angus, "Hazırım!" diye seslendi.

Tam o sırada Wiglaf, kendilerine doğru koşan, küçük erkek kardeşi Dudwin'i gördü. Dudwin'in boyu çoktan Wiglaf'ı geçmişti. Sarı saçlı, iri yarı bir gençti.

Yanlarına ulaştığında Dudwin, "Nereye gidiyorsunuz Wigi?" diye sordu.

Wiglaf burnunu çekip "Kurtçuk'u bulmak için maceraya çıkıyoruz," diye cevap verdi.

“Balık kokuyorsun Dud.”

Gülümseyen Dudwin, “Hendekte yüzmeye gittik. Ben de sizinle gelmek istiyorum,” dedi.

Wiglaf, Mordred’in, maceraya katılmak isteyen diğer çocuklara da izin verdiğini hatırlayarak “Olur,” dedi.

Dudwin ise elini göğsüne vurup geçirerek Wiglaf'a teşekkür etti.

Erica tiksintiyle “Öf!” dedi. “Wigi, battaniyeni iğrenç kardeşine ver. İstersen bendeki yedek battaniyeyi kullanabilirsin. Hadi, artık yola çıkalım!”

Maceracılar sabahın ilk ışıklarında asma köprüden geçtiler, Avcılar Yolu'nda ilerleyerek kuzeye yöneldiler.

Erica alçak sesle, “Dudwin’le ikinizin kardeş olduğunuza inanmak çok zor Wigi,” dedi. “Birbirinize hiç benzemiyorsunuz.”

“Biliyorum,” dedi Wiglaf. “Bütün ağabeylerim kaslı, iri yarı, sarışındır. Bir tek ben sıska ve kızıl saçlıyım. Annem bunun bana uğursuzluk getireceğini söylüyor.”

Maceracılar Kara Orman'a girdiler. Gördükleri her mağarayı araştırdılar fakat Kurtçuk'un izine rastlayamadılar.

Daha öğlen olmasına epeyce zaman vardı ki Angus, “Durmamız gerekiyor. Öğle yemeği yemem lazım!” diye seslendi.

Bir mağaranın girişindeki düz bir kayanın üzerine oturdular.

Erica aniden, “Wiglaf!” diye çığlık attı. “Burası, kötü ejderha Gorzil'i yakaladığımız mağara!”

“Gorzil'i tek başına hakladığını sanıyordum Wigi,” dedi Dudwin.

Wiglaf, “Erica ve ben bir ekiptik,” diye karşılık verdi.

Aslında Wiglaf, Gorzil'le tek başına mücadele etmiş ve yanlışlıkla yakalamıştı. Olay, Wiglaf'ın EAO'daki ilk haftasında yaşanmıştı. Mordred, Erica ve Wiglaf'ı, kötü ejderha Gorzil'i yakalamaları için görevlendirmişti. Ne var ki Wiglaf şans eseri Gorzil'in zayıf yönünü keşfetmişti; berbat 'Tak tak' şakaları. Wiglaf'ın babası her zaman 'Tak tak' şakaları yapardı. Bu nedenle Wiglaf birçok şaka biliyordu. Arka arkaya bu şakalardan yapmış, ejderha gülerken şatonun kulesinden düşmüştü.

Janice çantasından yılan balıklı ve yosunlu dürümleri çıkarıp "İşte öğle yemeği," dedi.

Erica, "Hey! Yoksa çantanda daha iç açıcı şeyler var mı Angus?" diye sordu.

Ağzı tıka basa dolu olan Angus, konuşmaya çalışarak "Ne... diyorsun... sen?" diye karşılık verdi.

Dudwin araya girip “Dinleyin!” dedi. “Müzik sesi duyuyorum.”

Wiglaf da duyuyordu. Biri lut çalıp şarkı söylüyordu:

“Gorzil açgözlü bir ejderhaydı.

Pençesinin korkusundan köylüler kaçırdı.”

Wiglaf, “Ozan!” diye seslendi.

Şarkı kesildi. Yapraklar hışırdadı. Çalılardan arasından yeşiller giymiş bir adam çıktı.

Şapkasını çıkarıp selam veren adam, “Biraz peynir ve ekmek karşılığında size geleceğinizi söyleyebilirim,” dedi.

“Ozan! Beni tanımadın mı?” diye sordu Wiglaf. “Benim, Wiglaf! Kayıp bir ejderhayı bulmak için arkadaşlarımla maceraya çıktık.”

Ozan bir süre baktı. Sonra bir anda, “Pinwick’li Wiglaf! Sen misin?” diye bağırdı heyecanla. “O kadar büyümüşsün ki seni tanıyamadım, evlat!”

Wiglaf gülümsedi. “Sahi büyümüş müyüm?”

“Elbette” dedi Ozan.

Janice, Tava’nın yola çıkarken verdiği, bozulmaya başlayan yılan balığı kokulu çantayı göstererek “Ekmek ve peynirimiz yok. Elimizde sadece bu var,” dedi.

Ozan, ona kadar ulaşan kokudan rahatsız olup geriledi ve “Olsun ben yine de geleceğinizi söylerim,” dedi.

Janice ağzındaki sakızı balon yapıp patlattıktan sonra avucunu açarak elini Ozan’a uzattı.

“Sen yakın zamanda Ejderha Avcıları Okulu’na veda edeceksin,” dedi Ozan.

Janice elini hızla çekerek "EAO'ya veda etmek mi?" diye haykırdı. "Asla!"

Bu kez bir adım öne çıkan Erica elini uzattı.

"Sen," dedi Ozan. "Sevilen bir prenses olacaksın."

Erica, "Kesinlikle bir prenses olmak istemiyorum," diye bağırdı.

Dudwin tombul elini Ozan'a uzatıp "Benim sıram!" dedi.

"Sen bir ejderhanın sırtında uçacaksın," dedi Ozan.

"Vay canına!" dedi Dudwin.

Ozan Wiglaf'a döndü ve "Sana daha önce, bir gün kahraman olacağını söylemiştim. Bu gerçekleşti mi?" diye sordu.

"Wiglaf iki ejderha hakladı. Bu onu kahraman yapmaya yeter!" dedi Dudwin.

Ozan başını kaldırdı. “Kahraman oldun mu Wiglaf?”

Wiglaf, “Hayır,” anlamında başını salladı. “Niyetim onları yakalamak değildi,” dedi.

“Demek ki destansı kahramanlıklarına daha zaman var,” dedi Ozan. “Avucunu aç. Bakalım bugün neler göreceğim?”

Wiglaf elini Ozan’a uzattı.

Ozan, Wiglaf’ın elini incelerken yüzü endişeyle asıldı. “Bunu kestirmek çok zor,” diye mırıldandı Ozan. “Ellerinde kesişen çok fazla çizgi olan insanlar hiçbir zaman göründükleri gibi değildirler.”

“Ama ben neysem oyum, Ozan,” dedi Wiglaf. “Başka biri değilim.”

“Belki,” dedi Ozan. Pek emin değil gibiydi. Tekrar Wiglaf’ın eline baktı. “Ama bir şeyi gayet net görüyorum,” dedi Ozan. “Bir kraliçe sana gülümsüyor.”

Wiglaf kendini zorlayarak “Teşekkür ederim,” dedi. Wiglaf, Erica’nın annesi Kraliçe Barb’ı severdi. Kadın da zaman zaman ona gülümserdi. Bu, Ozan’ın en sıkıcı, heyecandan uzak gelecek hayallerinden biri olmalıydı.

Angus, Ozan’a doğru adım atıp yapış yapış elini uzattı.

Ozan, “Sen, çantandakileri paylaşacaksın,” dedi.

Angus şaşkınlık ve hayal kırıklığı içinde, “Ne? Ne zaman?” diye bağırdı.

“Şimdi,” diye yanıtladı Ozan.

Angus homurdanarak çantasını açtı ve içinden biraz Kamelot çıtır çubuk, yağlı şekerleme ve jöle çıkardı.

Ozan ve maceracılar, atıştırma malıklarıyla kendilerine ziyafet çektiler.

Sonunda Ozan parmaklarını yaladı, lutunu eline aldı ve “Benim, Doğu Farebiyiğı Festivali'ne yetişmek için yola koyulmam lazım,” dedi.

“Ozan, gitmeden önce, Kurtçuk'u bulmamızda yardımcı olacak bir şeyler söyleyebilir misin?” diye sordu Wiglaf.

Ozan gözlerini kapatıp bir süre öylece kaldıktan sonra “Aklıma bir şarkı geldi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Belki siz bulursunuz,” diyerek lutunu eline aldı ve şarkı söylemeye başladı:

*“Yakında, güneşli bir günde,
Aileler toplandığında,
Rüzgârlar esecek,
Ve aniden hava değişecek.”*

Wiglaf, Ozan'ın bir an önce şarkının, Kurtçuk'u bulmakla ilgili bölümüne gelmesini diledi.

'Gökyüzü gece gibi kapkara olacak.

Herkes sağa sola kaçışacak.

'Gökyüzü düşüyor, vay başımıza gelenler!

Dünyanın sonu geldi!' diye bağıracaklar.

Fakat cesur bir prens ayakta kalacak.

Ve kayıp olan çabucak bulunacak.

Evet, cesur bir prens ayakta kalacak

Ve kayıup olaaaaan

Çabucak bulunacak!"

Ozan sanki sahnedeymiş gibi selam verdi ve kendi kendine mırıldanarak uzaklaştı.

Maceracılar bir süre Ozan'ın gidişini izlediler.

“Ne saçma bir şarkıydı!” dedi Dudwin.

Angus da “Vay başımıza gelenler, bölümünden hiç hoşlanmadım,” dedi.

“Ozan, kayıp olan çabucak bulunacak” dedi. Bununla Kurtçuk’u kastetmiş olabilir mi?” dedi Wiglaf.

“Kim bilir?” diye yanıtladı Janice. “Ayrıca cesur prens kim?”

Erica umutsuzca başını salladı ve “Korkarım Ozan aklını kaçırmış,” dedi.

Wiglaf bunun doğru olmamasını umdu. Fakat şarkı çok rahatsız ediciydi. Bütün cesaretini topladı ve yüksek sesle “Haydi!” dedi. “Gidelim ve Kurtçuk’u bulalım!”

Maceracılar tekrar yola koyuldular.



Köprüde Troller Saldırıyor

Akşam oldu. Kara Orman öyle karanlık-tı ki bir süre sonra maceracılar, kendi ayaklarını bile göremez oldular. Bunun üzerine Erica, mini meşalesini yaktı ve birlikte kamp kurdular. Tava'nın yolculuk için verdiği yılan balıklı dürümleri, akşam yemeği olarak yedikten sonra kendileri de birer dürüm gibi battaniyelerine sarınarak uykuya daldılar.

Maceracılar sabah, büyük bir fırtına ile uyandılar. Şiddetli yağmur altında ve rüzgâra

karşı yürüdüler. Bir yandan da yol kenarında buldukları böğürtlenleri toplayarak kahvaltı niyetine atıştırdılar. Maceracılar ilerledikçe yol daralıp dikleşiyordu.

Angus, “Benim çantam çok ağır!” diye seslendi. “Bu yokuşu daha fazla tırmanamayacağım.”

Erica ve Wiglaf, Angus’u ellerinden tutup çekerek yola devam ettiler. Dudwin ve Janice de Angus’u arkasından iterek yardımcı olmaya çalıştılar.

Genç ejderha avcıları zorlukla ilerliyorlardı. Dikenli çalılara takıldılar. Sert esen rüzgâr onları yolun iki tarafına savurdu. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Wiglaf Kurtçuk’u bulmanın tüm zorluklara değeceğini düşündü.

Nihayet yokuşun sonuna vardıklarında yağmur biraz hafifledi ve Erica, çantasından haritayı çıkarabildi.

“Önümüzde Katilbalık Nehri Köprüsü var,” dedi Erica. “Bu köprüyü geçtikten sonra çok az yolumuz kalıyor.”

“Katilbalık Nehri mi?” Wiglaf bu nehri daha önce de duymuştu.

Wiglaf, “Kurtçuğu bulmak için ileri, marş!” diye bağırdı ve dik patikadan aşağı inmeye başladı. Diğerleri de onu takip ettiler.

Gençler, köpürerek akan nehre yaklaştıklarında, yıkılmak üzereymiş gibi duran tahta köprü ortaya çıktı. Köprünün sadece bir tarafında tutunabilecekleri bir halat vardı.

Angus nehrin kıyısına vardığında, sırtında taşıdığı ağır çantayı büyük bir kayanın

üzerine koydu ve umutsuzca, “Asla başaramayacağım,” diye söylendi.

Erica köprüünün üzerine çıkıp “Önce ben,” dedi. Tahtalar çok gıcırdadı ama Erica, köprüünün sonuna ulaşmayı başardı.

Dudwin, “Sıra bende!” diye bağırdı.

Wiglaf, kardeşinin köprüyü geçişini endişe içinde izledi. Dudwin yanlış bir adım attığında an azgın sulara gömülebilirdi.

Angus, “Gitmek istemiyorum,” diye sızlandı.

“Mecburuz!” diye bağırdı Wiglaf. “Kurtçuk’u bulmak zorundayız.”

“Ben senin kadar hafif değilim Wigi,” dedi Angus. “Bu çanta beni daha da ağırlaştırıyor. Köprü çöker diye korkuyorum.”

Wiglaf iç çekip “Çantayı bana ver,” dedi.

“Ne müthiş bir fikir!” dedi Angus gülümseyerek. “Peki, çantamı açmayacağına ve zulamdakileri almayacağına, uğurlu bez parçasının üstüne yemin eder misin?”

“Ederim,” dedi Wiglaf ve devasa çantayı arkadaşından aldı. Of! Bir ton ağırlığında olmalıydı.

Angus gıcirtılar çıkaran köprüde, küçük adımlarla yavaş yavaş ilerleyerek karşı kıyıya ulaştı.

“Çok kolaymış,” diye seslendi Angus. “Şimdi sıra sende Wigi.”

Wiglaf, Angus’un ağır çantasını sırtına aldı; yandaki halata tutunarak karşı kıyıya yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Yolun yarısına varmıştı ki, biri sertçe “Dur!” diye bağırdı.

Wiglaf durdu. Öyle çok titriyordu ki köprü bile sallandı.



Biri, “GELİP SENİ YİYECEĞİM!” diye haykırdı.

Domuz kuyruklu, dev bir trol; köprüye sarılmış alttan ilerliyor ve köprü deli gibi sallanıyordu.

Wiglaf düşmemek için halata sıkıca yapıştı.

Trol sivri, pembe diliyle dudaklarını yalayıp “Hah hah hah!” diye güldü. “Şimdi seni yiyeceğim.”

“Hayır!” diye haykırdı Wiglaf. Trolün dikkatini dağıtmaya çalışarak “Şey, sen bu köprüünün altında mı yaşıyorsun?” diye sordu.

“Evet,” diye cevap verdi trol. “Katilbalık Nehri Köprüsü yemek bulmak için iyi bir yer,” dedi trol ve bir kez daha iştahla yalandı.

Wiglaf nehrin karşı kıyısına baktı. Dudwin, Erica ve Janice, nehrin kıyısındaki sığ sularda bata çıka yürümeye çalışıyorlardı.



Hiçbiri Wiglaf'a bakmıyordu. Fakat o da ne?! Angus halatı yakalamış, onu kurtarmak için geri geliyordu. Angus ha? Wiglaf gözlerine inanamıyordu.

Bir anda köprü yeniden sallandı. İkinci trol köprünün altından çıkarken Wiglaf, ipe doğru hamle yaptı.

İlk trol "Geri çekil Grok!" diye homurdandı. "O benim! Mmm..."

Wiglaf bir anda hatırladı. Katilbalık Nehri Köprüsü, trol Grok'un yaşadığı yerdi. Grok kısa bir süre EAO'da öğrenci olmuştu. Wiglaf onunla arkadaş olmak için çok uğraşmıştı ama trol ona kötü şakalar yapmıştı.

"Grok!" diye haykırdı Wiglaf. "Seni gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim!"

"Neden kanka?" diye sordu Grok.



“Diğer trol beni yemek istiyor,” dedi Wiglaf. “Ama sen onu durdurabilirsin, değil mi?”

“Kanka ya, hiç kitabın var mı?” diye sordu Grok. “Kız kardeşim kitapları bir lokmada yutmayı çok sever de...”

Dişi trol tekrar yalandı. “Mmm, Grak kitapları çok sever. Kitaplar leziz. Yemek kitapları favorim.”

“Maalesef! Yanımda hiç kitap yok,” dedi Wiglaf. “Fakat çok daha lezzetli şeylerim var.” Kaldırarak Angus’un çantasını gösterdi.

Neredeyse yanlarına ulaşan Angus, “Çantayı indir Wigi!” diye bağırdı.

Troller sesin geldiği yöne döndüler. Grak’ın gözleri parladı.

“İki taneler!” diye bağırdı Grak. “Yeni gelen çok lezzetli görünüyor.”

Trollere, “Çantayı size veremez çünkü onun değil,” diye seslenen Angus adım adım yaklaşıyordu.

Wiglaf’ın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. Angus onu kurtarmaya gelmemişti. Umursadığı tek şey, çantası ve içindekilerdi.

“Ona çantanı vermek zorundayım,” diye haykırdı Wiglaf. “Yoksa beni *yiyecek*.”

“Bu kesin değil,” dedi Angus. Arkadaşına ulaştı ve çantayı elinden alıverdi.

“Çantada ne var?” diye sordu Grak.

“Güzel yiyecekler mi var yoksa?” diye sordu Grok. “Annenin gönderdiği güzel atıştırmalar mı onlar?”

Angus çantasına sıkıca sarılıp “Onlarsa ne olmuş?!” dedi.

“Hatırladım. Annen sana çok güzel yiyecekler gönderirdi,” dedi Grok. “Paketlerin içinde şekerlemeler ve kurabiyeler olurdu.”

“Kurabiye mi?” dedi Grak heyecanla. “Çantayı bana ver.”

“Hayır!” diye bağırdı Angus.

“Önce yiyecekleri yeriz,” dedi Grak. “Sonra tatlı niyetine seni. Hah hah hah ha!” diye gülen Grak, Angus’u hafifçe dürttü.

Angus çantasına daha da sıkı sarılarak “Hayırrrr!” diye inledi. İşte tam o anda Wiglaf’ın aklına parlak bir fikir geldi.

“Hey, troller!” diye seslendi. “Başka güzel yiyeceklerimiz de var.”

Angus şaşırarak, “Öyle mi?” diye sordu.

Wiglaf Angus’a imalı bir şekilde bakarak “Hem de üç çanta!” dedi. Wiglaf, “O çantalar

daha büyük, bunun gibi küçük değiller,” dedi ve Angus’un elindeki çantayı işaret etti.

Angus nihayet anladı, “Doğru!” diye atıldı. “Üç kocaman çanta. Hepsi leziz şeylerle dolu.”

Trollerin gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve heyecanla dinliyorlardı.

Wiglaf, “Ağır oldukları için bizi yavaşlatıyorlardı,” diyerek konuşmaya devam etti. “O yüzden, şey... köprüyü geçmeden önce, kımızı kayanın oraya gömdük onları.”

Ağzının suyu akan Grak, “O çantaları istiyorum!” dedi.

“Hadi kanka, git getir,” dedi Grok.

“O çantalar bize göre fazla ağır fakat siz kolaylıkla taşıyabilirsiniz,” dedi Wiglaf.

“Sen öğrencilerle kal Grak!” diye emretti Grok. “Ben gidip çantaları getireyim.”

“Hayır, çantaları ben getiririm,” dedi Grak ve koşmaya başladı.

Grok arkasından, “Sakın hepsini tek başına mideye indireyim deme Grak!” diye bağırdı. Dayanamadı ve koşarak kardeşinin peşinden gitti.

Wiglaf ve Angus ters yöne, köprünün sonuna doğru paldır küldür koştular.

Wiglaf, diğeri maceracılara da “Koşun!” diye bağırdı.

Diğeri gençler, Wiglaf ve Angus’la beraber yokuş yukarı koşarak Katilbalık Nehri Köprüsü’nden uzaklaştılar.



İz Peşinde

Açık bir alana geldiklerinde beşi de artık koşamayacak kadar yorulmuştu. Nefeslenmek için kendilerini yere attılar.

“İyi işti Wiglaf,” diyen Angus arkadaşlarına, Wiglaf’ın trolleri nasıl kandırdığını ve çantasını nasıl kurtardığını anlattı. Angus, “Ve hayatlarımızı da kurtardı,” diye ekledi.

“Bence Wigi’ye biraz şekerleme vererek onu ödüllendirmelisin,” dedi Dudwin.

Angus "Hiç şansı yok," diye yanıtladı.

Erica da "Trollerle savaşmamış olmamız ne kötü," dedi.

Janice, "Oysa ben savaşmaya hazırdım," diye ekledi.

"Troller!" diye bağırdı Wiglaf. "Şimdiye kadar onları kandırdığımızı anlamış ve çoktan peşimize düşmüşlerdir. Yürümeye devam edelim."

Maceracılar ayağa fırladılar.

"Geliyoruz Kurtçuk!" diye haykırdı Wiglaf. Lair'e doğru hızla ilerlediler.

Wiglaf, dik yokuşları tırmanarak zorlukla yol alırken, Kurtçuk'u düşünüyordu. Yumur-tadan çıktığında Kurtçuk ne kadar da küçüktü. Wiglaf ve Angus onu bir battaniyeye sararak tavuk kümesinde yaşayan Papatya'ya götürmüşlerdi. Kurtçuk gözünü açtığı anda

Wiglaf'ı görmüş ve ona "Anneee!" demişti.

Wiglaf, Kurtçuk'u öyle çok severdi ki...

Nihayet yol kenarında tabelalar görünmeye başladı:

LAIR'E BU YOLDAN GİDİLİR!

LAIR'İ ZİYARET EDİN – HER GÜN AÇIKTIR!

Patika boyunca ilerlerken Lair'e giden diğer insanlarla karşılaştılar. Kalabalığı gören Wiglaf, ejderha mağarasının neden insanlar arasında bu kadar popüler olduğunu düşündü.

Bir tabelanın daha yanından geçerlerken güneş iyice yükselmişti.

NEREDEYSE VARDINIZ!

Wiglaf aniden koşmaya başlayınca gruptakiler de arkasından koştular. Fakat mağaraya ulaştıklarında hepsi birden durdu. Burası doğru yer miydi?

Mağaranın girişinde asılı, büyük tabelada şöyle yazıyordu:

LAIR ALIŞVERİŞ MAĞARASI

DÜNYANIN EN BÜYÜK EV GELİŞTİRME MERKEZİ

“Erica,” dedi Wiglaf. “Haritayı açıp nerede olduğumuzu kontrol et.”

İri yarı bir adam, “Hoş geldiniz!” diyerek onları karşıladı. Saçları ve sakalı siyahtı. “İçeri buyurun. Benim adım Algar. Hizmetinizdeyim. Alışveriş arabalarını sağ tarafta bulabilirsiniz. Kümesinizi, kulübenizi ya da şatonuzu onarmak istiyorsanız doğru yere geldiniz.”

“Bayım, bize, ejderhaların bu mağarada toplandıkları söylenmişti,” dedi Erica.

“Toplanırlardı,” diye yanıtladı Algar. “Fakat ejderhalar birkaç hafta önce buradan gittiler. İki buçuk dönümlük alanı boş tutmak akıllıca olmazdı, dolayısıyla...”



diyerek elini kaldırdı ve üzerinde LAIR ALIŞVERİŞ MAĞARASI yazan tabelayı gösterdi.

Wiglaf hemen “Ejderhalar nereye gittiler?” diye haykırdı.

“Kim bilir?” dedi Algar.

Wiglaf üzüntüyle iç çekti. Yağmur çamur demeden yürümüşlerdi. Dikenli çalılar her yerlerini çizmişti. Az kalsın troller tarafından yakalanıyorlardı. Ve şimdi buradaydılar. Şu ana kadar, Kurtçuk’u bulmaya yaklaştıklarını düşünüyordu.

Wiglaf, “Bayım burada, ejderhaların nereye gittiklerini bilen kimse yok mu?” diye sordu.

“Bir ejderha buralarda takılıyordu, ona sorabilirsiniz,” diye yanıtladı Algar. “Mağaranın arka girişinin orada, yüklemelerin yapıldığı rıhtımda çalışıyor.”



“Bir mağaranın arka girişı olmaz ki,” dedi Erica.

“Bunun var,” diye cevap verdi Algar. “Mağara o kadar büyük ki tepenin altından öbür tarafa açılıyor. Kerestelerde kampanyamız olduğunu söylemiş miydim? Merdiven, çekiç, çivi veya altın rengi boya arıyorsanız şansınıza küsün. O ürünlerin hepsini dün, Ejderha Avcıları Okulu'na gönderdik. Hepsi tükendi.”

“EAO'ya mı?” dedi Angus. “İyi ama neden?”

“Kim bilir?” dedi Algar. “Ama isterseniz güzel, sarı bir boyamız var. Loş ışıktaki altın gibi parlıyor.”

Maceracılar Algar'a teşekkür ettiler ve hızla mağarada ilerlediler. Parke taşlarının, çimento ve kum torbalarının, çim biçme makinelerinin, kullanıma hazır dilek havuzlarının satıldığı bölümleri geçtiler.

Nihayet limana açılan arka kapıya ulaştılar.

Kum rengi bir ejderha, yük arabasına saman balyası koyuyordu. Diğer arabalar da dizilmiş, sıralarının gelmesini bekliyordu.

“Pardon, ejderha!” diye seslendi Wiglaf.

“İsmim Bob,” diye cevap verdi ejderha.

“Adı Kurtçuk olan genç bir ejderha arıyoruz Bob,” dedi Wiglaf. “Kiraz rengi göz bebekleri olan, sarı gözlü, yeşil bir ejderha. Burada mıydı?”

Bob, “Evet,” diyerek başını salladı. “İnsanlar tarafından büyütüldüğünü söylemişti. Diğer ateş nefeslilerle takılmak ve bir şeyler öğrenebilmek için buraya gelirdi.”

Arabanın sürücüsü, “Gevezeliği bırak da yüklemeye devam et!” diye bağırdı. “Gün batımına kadar bunları Batı Farebiyığı’na yetiştirmek zorundayım.”

Bob son balyayı da arabaya koyup seslendi: "Sıradaki!"

Wiglaf son olarak, "Kurtçuk'un şu anda nerede olduğunu biliyor musun Bob?" diye sordu.

Bob, bir sonraki araba yükleme alanına yanaşırken "Ejderhaların okuluna gitmek için kuzeye uçmaktan bahsediyordu," dedi. "Okulun ismini tam hatırlayamıyorum."

"Ejderha Aylaklar Okulu olabilir mi?" diye sordu Angus.

"Tamam, oydu işte!" dedi Bob ve sonraki arabaya yükleme yapmaya başladı. "Ulaşıp ulaşmadığını bilmiyorum ama oraya gidiyordu."

"Teşekkürler Bob," dedi Wiglaf.

Maceracılar yükleme alanından aşağı atladılar ve yılan gibi kıvrılan patikaya doğru yola koyuldular. Ne yapacaklarına

karar vermek için büyük bir meşe ağacının gölgesine oturdular. Angus çıkını açıp bir şeyler atıştırdı ama kimseye ikram etmedi.

“Ejderha Aylaklar Okulu’na gitmek tehlikeli olur,” dedi Wiglaf.

Haritasını çıkarıp bakan Erica, “Ayrıca yürüyemeyeceğimiz kadar uzun bir yol,” dedi.

Angus, “Benim ayak parmaklarımın her biri su topladı,” diye mızızlandı. “İnanmıyorsanız bakın!”

“Bir fikrim var,” dedi Wiglaf. “Zelnoc’u çağıralım. Bize büyü yapmasını isteyelim. Belki Ejderha Aylaklar Okulu’na uçarak gidebiliriz.”

“Büyücü son kez bunu denediğinde neler olduğunu unuttun mu?” dedi Erica. “Bizi ejderhaya dönüştürmüştü!”

“Mükemmel bir fikir olduğunu söylemedim zaten,” diye homurdandı Wiglaf. “Peki, başka ne yapabiliriz? Hem belki büyü yapmayı öğrenmiştir.”

“Ben çağırırım!” diye bağırان Dudwin, büyücünün adını üç kez tersten söyledi. “CONLEZ! CONLEZ! CONLEZ!”

Mavi bir ışık çıktı ve ışığın içinden, mavi cübbesi ve sivri şapkasıyla büyücü belirdi.

“Hay zehirli mantarlar adına!” diye bağırdı büyücü. “Beni Kara Orman’a çağırان kim?”

“Benim, sihirbaz!” dedi Dudwin.

“*Sihirbaz mı?!*” diye haykırdı büyücü. “Seni solucana çevirdiğimde sihirbazı görürsün!”

“Hayır!” diye seslendi Wiglaf. “Kardeşimin kötü bir niyeti yoktu. Yardımaınıza ihtiyacımız var, efendim.”

Zelnoc gözlerini kısarak baktı. “Ah, sen miydin Woglib? Beni kötü bir zamanda çağırdınız. Zizmor, Harika Asalar’ın tanıtımını yapıyordu. Bir anda kendimi burada buldum. Çabuk! Ne istiyorsan çabucak söyle! Tanıtıma geri dönmeliyim.”

“Yumurtadayken bir ejderhayı aldık ve onu büyüttük,” dedi Wiglaf. “Şimdi epeyce büyüdü ve normal boyda bir ejderha oldu fakat...”

“Çok mu iri?” diye araya girdi Zelnoc. “Küçültme büyüm mükemmel çalışır.”

“Ejderhamızın yanına en hızlı şekilde gidebilmek için uçma büyüsüne ihtiyacımız var,” dedi Wiglaf.

Sakalını sıvazlayan Zelnoc, “Bir uçma büyüsü öğrendim ama henüz deneme fırsatı bulamadım,” dedi. “Onun yerine sizi kabarık, beyaz bir buluta çevirmeme ne dersiniz?



Rüzgâr sizi gideceğiniz yere kolayca ulaştırır.”

“Bizim hızlı gitmemiz gerekiyor,” dedi Wiglaf.

“O hâlde uçma büyüsü yapıyoruz,” dedi Zelnoc. “Yalnız hatırlatayım, garanti veremiyorum.”

Büyücü tekrarlamaya başladı:

*“Uçma büyüsü! Uçma büyüsü! Sözlerimle,
Bu dünyaya bağlı yaratıkları yolluyorum
gökyüzüne,
Yerden ayrıl! Havaya fırla!
İstediğin yere uç, hiç umurumda değil.”*

“Başım dönüyor,” diye bağırdı Dudwin.

Wiglaf’ındabaşıdönüyordu. Küçülüyordu, gittikçe küçüldü. Acaba büyücü yanlışlıkla küçültme büyüsü mü yapmıştı?

"Uç, uç, canın nereye isterse.

İster gündüz uç, ister gece!"

Wiglaf'ın kulakları uğuldamaya başladı. Zelnoc'un bu büyüğü de başarısızlıkla mı sonuçlanacaktı?

"Uç, çırp kanatlarını, süzülm yükseğe!

Büyüyü bozmak içinse 'Bitsin uçuş!' de."

Wiglaf, büyücünün "Bitti. Ben gittim," dediğini duydu.



Sinek mi Olduk Biz?

Erica, “Peki, bu beceriksiz büyücü ne yaptı bize?” diye vızıldadı.

Angus aynı ses tonuyla “Sineğe dönüştürdü!” diye bağırdı.

“Eyvah, bu biziz!” diye vızıldadı Janice.

Dudwin de çığlık çığlığa, “Wigi, şimdi ne yapacağız?” diye sordu.

“Bırakın da düşüneyim,” dedi Wiglaf.

“Bitsin uçuş!” diyerek büyüü bozabilirlerdi. Sinek olmaktan kurtulabilirlerdi ama

o zaman da Ejderha Aylaklar Okulu'na uzun bir yürüyüş yapmaları gerekirdi. Wiglaf, Kurtçuk'u *hemen* bulmak istiyordu!

Wiglaf, "Bence Ejderha Aylaklar Okulu'nazzzz kadar uçalımzzz," diye vızıldadı. "Yolu hatırlıyor muszzzzun Erica?"

"Szzzzzanırım hatırlıyorum," dedi Erica.

Angus çaresizce, "Fakat ben atıştırmalık zzzzulamı taşıyamıyorum," diye vızıldadı.

"Canım çok şekerzzzz çekti, hadi, yiyip bitirelim onları!" dedi Janice.

"Of, pekâlâ!" dedi Angus, çaresizce.

Beş sinek, tek kelime bile etmeden Angus'un atıştırmalıklarının başına çöktü. Yedikçe yediler fakat çikolata, gofret, lolipop, lokum ve şekerlemelerde ancak küçük birer oyuk açabildiler.

Daha fazla yiyemeyeceklerini anladıklarında, kanatlarını çırparak uçmaya başladılar ve göğe yükseldiler. Erica'nın önderliğinde, Ejderha Aylaklar Okulu'na doğru uçtular.

İnce, narin, minicik kanatlarıyla zorlu bir uçuş gerçekleştirdiler. Yol bitmek bilmedi. Sonunda öğrenci ejderhaların uygulama yapmak için kullandıkları Korkuluk Şövalye'nin yanındaki şato duvarına kondular.

“Hazır mısınız?” diye vızıldadı Wiglaf.

Hep bir ağızdan “BİTSİN UÇUŞ!” diye vızıldadılar.

Vay be! Wiglaf eski boyutlarına dönerken tıpkı bir sakız gibi esneyip uzadığını hissediyordu.

Erica bacaklarını esnetip “Senin şu büyücün!” diye homurdandı.

“Evet ama ulaştık, değil mi?” dedi Wiglaf. İçinden Kurtçuk’a seslenmek gelse de bu çok riskliydi.

Dudwin şatoya bakıp “Bizim okula benziyor,” dedi. “Sadece on kat daha büyük. Ejderhalar bu okulda mı eğitiliyorlar?”

“Yalnızca tembel ejderhalar, Dud,” diye cevapladı Wiglaf. “Tembel ejderhalar köyleri yakmayı veya şövalyelerle savaşmayı sevmezler.”

“Bundan nceki geliřimizde Zelnoc bizi ejderhaya dönüştürmüştü,” dedi Angus.

Janice, “Burada bulunmamız tehlikeli mi diyorsun yani?” diye sordu heyecanla.

“ok tehlikeli hem de!” dedi Erica.

“Geçen sefer ğretmen ejderhalar bizi yakalamaya çalışmıştı,” diye özetledi Angus.

“Ne güzel!” dedi Janice. “Nihayet ortalık biraz hareketlenecek!”

Wiglaf, hissettiğinden daha cesur bir sesle “Hadi!” dedi. “Gidip Kurtçuk’u bulalım.”

Maceracılar sessizce şatoya doğru ilerlediler. Tam içeri girecekleri sırada kapıdan fırlayan iki ejderha, az kalsın onları eziyordu.

Ejderhalardan yeşil-beyaz çizgili olanı, “Hey, şuraya bak!” diye bağırdı. “Minik şövalyeler!”

Parlak siyah başlı, sarı-siyah çizgili ejderha, “Bizi avlamak için mi geldiniz?” diye sordu.

“Hayır, asla!” diye bağırdı Wiglaf. Bir süre sarı-siyah ejderhaya bakan Wiglaf, “Taksi!” dedi. Sonra da yeşil-beyaz çizgili ejderhaya döndü ve “Sisy! Beni hatırlamadınız mı?” dedi.

“Hey! Siz sahte ejderhalardınız!” dedi Taksi.

Sisy de “Hatırladım!” diye bağırdı. “Biri size büyü mü yapmıştı?”

Wiglaf başıyla onayladı. “Bu sefer adı Kurtçuk olan gerçek bir ejderhayı aramaya geldik. Yeşil bir ejderha. Kiraz rengi göz bebekleri ve sarı gözleri var. Onu tanıyor musunuz?”

“Ah, evet, elbette!” dedi Sisy.

Hayatlarının tehlikede olduğunu bir an için unutan maceracılar, hep bir ağızdan “Yaşasın, yaşasın!” diye bağırdılar.

Wiglaf’ın sevinçten ağzı kulaklarındaydı. “Şimdi nerede?” diye sordu.

“Bilmem,” diye yanıtladı Taksi. “Dün okuldan ayrıldı.”

“Deme!” diye bağırdı Wiglaf.

“Evet, gitti,” dedi Sisy. “Evini mi özlemiş ne? Mutsuz bir hâli vardı.”

“Zavallı ejderha,” dedi Taksi. “Çok özlediği birini bulması gerektiğini söyledi.”

Wiglaf elinde olmadan Kurtçuk’un özlediği kişinin kendisi olduğunu düşündü. Kurtçuk da Wiglaf’ı görmek için EAO’ya doğru yola çıkmış olabilir miydi?

“Eyvah! Şimdi yandık!” dedi Sisy. “Yıldız Ejder bu tarafa geliyor.”

“Bizi görürse kesin zindana atar!” diye bağırdı Erica.

Angus da “Belki daha kötüsünü yapar!” diye ekledi.

Sisy “Çabuk! dedi. “Hemen arkamıza saklanın çocuklar!”



Maceracılar, kanatlarını açarak onları saklamaya çalışan Sisy ve Taksi'nin arkasına koştular. Tam o sırada iri, soluk yeşil renkli ejderha önlerine kondu. Uçuş gözlüklerini başının üstüne kaldırdı.

Yıldız Ejder, "İkiniz yine dersi mi kırıyor-sunuz?" diye sordu.

"Sayılır," diye cevap verdi Taksi.

"Alev püskürtme dersinden çıkmıştık Bay Yıldız Ejder," dedi Sisy.

"Ne sebeple olursa olsun derse mutlaka..." Yıldız Ejder'in gözleri kocaman açıldı. "Arkanızda ne var sizin? Siz aylaklar, okulun eşyalarını mı kullanıyorsunuz yoksa?"

"Ah, hayır, Bay Yıldız Ejder," diye yanıtladı Taksi.

Yıldız merakla boynunu uzatarak ejderhaların arkasına baktı.

“Alevler aşkına!” diye bağırdı. “Ejderha avcıları!”

Angus, “Yalnızca öğrenciyiz, gerçek avcılar değiliz,” dedi.

Dud ise “Wiglaf dışında,” diye ekledi. “O, iki ejderi avladı.”

“Sus, Dud!” diye yalvardı Wiglaf. Sonra Yıldız Ejder’e dönüp “Efendim biz barış için geldik. Genç bir ejderha olan Kurtçuk’u bulmak için buradayız,” dedi ve hemen ekledi: “Yakalamak için değil elbette.”

Yıldız kaşlarını çattı. Keyifsizce sordu: “Peki Kurtçuk’u neden arıyorsunuz?”

“Kurtçuk’u bulduğumuzda daha bebektir, biz büyüttük,” dedi Angus.

“Kurtçuk’u çok seviyoruz,” diye ekledi Wiglaf.

“Fakat senin daha şimdiden iki ejderhayı yakaladığını öğrendik,” dedi Yıldız.

“Kazayla oldu!” diye yanıtladı Wiglaf.

“Wigi bir sineği bile incitemez,” diye araya girdi Dudwin.

Sisy öne çıkarak “Bu çocuklar ejderhalarını seviyorlar Bay Yıldız Ejder,” dedi.

Yıldız, dikkatle Wiglaf’ı süzüp “Zaten ejderha avcısına pek benzemiyorsun,” dedi.

Wiglaf, “*Değilim* efendim,” diye cevap verdi. “Kurtçuk’un, özlediği birini bulmak için okulumuza döndüğünü düşünüyorum. Dolayısıyla bizim de okula dönmemiz gerekiyor.”

“İnsanlar için uzun bir yürüyüş mesafesi,” dedi Yıldız Ejder.

Angus, “Ben o yolu kesinlikle yürüyemem,” diye inledi.

“Madem bunca yolu gerçekten önemseddiğiniz arkadaşınız Kurtçuk için geldiniz, ben de sizi evinize kadar bırakayım,” dedi Yıldız Ejder.

“Ah, çok teşekkür ederiz!” diye haykırdı Angus.

Yıldız Ejder, uçuş gözlüklerini taktı ve dizlerinin üzerine çöktü. Wiglaf, ejderin sırtına tırmandı ve Dudwin’e elini uzattı. Kısa zamanda bütün maceracılar, ejderhanın sırtına çıkmışlardı.

Ejderha kanatlarını açıp koşarak havalanmaya çalışırken Wiglaf sıkı sıkı tutundu.

Maceracılar Yıldız Ejder yükseldikçe küçülüyormuş gibi görünen ejderhalara “Hoşça kal Sisy! Hoşça kal Taksi!” diye seslendiler.

Yıldız Ejder sola doğru dönerken “Keskin viraj için hazır olun!” diye bağırdı.



Dudwin kanat sesleri arasında sesini duyurmak için bağırarak “Ozan’ın kehaneti doğru çıkıyor Wigi,” dedi. “Bir ejderhanın sırtında uçuyorum!”

“Uçmak harika!” diye bağırdı Janice ve tam o sırada sakızı ağzından düştü.

Wiglaf aşağıya baktı. Kilometrelerce uzağı görebiliyordu. Uçuş boyunca Kurtçuk’u görebilmek umuduyla aşağıya baktı ama sevgili ejderhası yoktu. Bunun sadece tek bir anlamı olabilirdi. Kurtçuk, Ejderha Avcıları Okulu’na varmıştı.



EA0 Kapanıyor

Yıldız Ejder, yolcularını, Ayaktırnağı Kasabası'nın biraz dışında indirdi.

“Okulunuza daha fazla yaklaşmak işime gelmez,” dedi Yıldız Ejder.

Gençler, “Teşekkür ederiz, Bay Yıldız Ejder,” dediler.

Yıldız Ejder selam verdi, kanatlarını çırpıp ve havalandı.

Maceracılar, Avcılar Yolu'ndan güneye doğru yöneldiklerinde güneş batmak üzereydi.

“Düşünsenize!” dedi Wiglaf. “Kurtçuk şu anda Birader Dave ile birlikte kütüphanede olabilir.”

“Şu ilerideki ışıklar da neyin nesi?” diye sordu Janice.

“Bu okulumuz!” diye bağırdı Erica. “Her yere fenerler asılmış.”

Gençler çok yorgun ve aç olmalarına rağmen koşmaya başladılar. Okullarına ulaştılar, asma köprüyü geçtiler.

Erica “Bu da ne?” diye bağırınca hepsi birden onun baktığı yere döndü. Başlarını kaldırdıklarında altın rengi harflerle yazılmış tabelayı gördüler:

MORDRED'IN EĞLENCE ŞATOSU

Dudwin, “Bu da ne demek?” diye sordu.

“Bakalım yine nasıl bir saçmalık söz konusu,” dedi Janice.

Şatonun bahçesine koştular. Otların üstüne düzinelerce küçük çadır kurulmuştu. Boyacılar, yüksek merdivenlere çıkmışlar, fenerlerin ışığı altında şatonun duvarlarını altın sarısına boyuyorlardı.

“Bu bir çeşit kamp hazırlığı mı?” diye sordu Dudwin.

“Korkarım Mordred dayım sonunda aklını kaçırdı,” dedi Angus.

Baldrick başını bir çadırdan çıkarıp “Hişt,” dedi.

Wiglaf, “Tamam da neden herkes dışarıda uyuyor?” diye fısıldadı.

Üşüttüğü için sürekli burnunu çeken Baldrick, “Yatakhane dans salonuna dönüştürüldü,” diye yanıtladı.

“Dans mı?” diye bağırdı Janice. “Dansa bayılırım.”

Baldrick, burnunu koluna silerek “Biz dans edemeyiz,” dedi. “Bunların hepsi, haftaya gelecek müşteriler için hazırlandı.”

Angus şaşırarak “Ne müşterileri?” diye sordu. “Neler oluyor burada?”

Ne olduğu Wiglaf’ın umurunda değildi. “Ben kütüphaneye bakacağım,” dedi Wiglaf.

Başka bir çadırdan başını çıkartan Safkan, “Kütüphaneye gidemezsin,” dedi. “Kahvaltıya kadar öğrencilerin şatoya girmelerine izin verilmiyor.”

Wiglaf ellerini ağzına götürerek kütüphaneye kulesinin olduğu yöne doğru “Kurtçuk! Kurtçuk! Orada mısın?” diye bağırdı.

Bütün çadırlardan koro hâlinde “Hişt!” sesi yükseldi.

Safkan, “Bir yer bulup uyuyun,” diye bağırdı.

Arkadaşları, ejderha korkuluğun yanında-
ki boş alana battaniyelerini sererek uzanır-
ken Wiglaf, tavuk kümesine koştu. Domuzu
Papatya, Kurtçuk'u görmüş olabilirdi.

Papatya Wiglaf'ı görünce heyecanla
bağırdı: "*İglaf-way, onu-yay uldunuz-bay
u-may?*"

"Hayır," dedi Wiglaf. "Ben onun burada,
okulda olacağını sanmıştım."

Papatya "Hayır," anlamında başını salladı.

"Öyleyse," dedi Wiglaf. "Kurtçuk nerede
olabilir?"

Wiglaf iç çekti. Sonra da Papatya'ya yolda
Ozan ile karşılaştıklarını, Ozan'ın ona, aslın-
da görüldüğü gibi biri olmadığını söylediğini
anlattı. Trollere yem olmaktan son anda kur-
tulduklarından, bir ejderhanın onları, sırtın-
da ve uçarak EAO'ya getirdiğinden bahsetti.

Arkadaşlarının yanına dönerken Wiglaf iki kişinin, yeni masalar taşıdıklarını gördü. Artık EAO'da neler döndüğünü bilmek istiyordu.



Ertesi sabah gün ağarırken, Tava, çorba kepçesini kızartma tavaasına vurdu. TANK! TANK! TANK! TANK!

“Kalkın, yiyin çocuklar!” diye bağırdı aşçı. “Bu sabah, siyah ekmek küfü normalden daha hızlı yayılıyor. Kahvaltınızı çabuk alın.”

Gençler battaniyelerinin altından çıktılar ve aceleyle yemekhaneye doğru ilerlediler. Giriş kapısının üstünde yeni bir tabelayla karşılaştılar. EĞLENCE RÜZGÂRLARI YEMEK SALONU



Janice sıraya girerken neşeyle “Her şey daha da garipleşiyor,” dedi.

Maceracılar, sinek olduklarında Angus’un atıştırmalıklarına hücum ettiklerinden beri bir şey yememişlerdi. Yılan balığı ile ekmekleri son kırıntısına kadar silip süpürdüler.

Wiglaf, Angus’a dönüp “Hadi, kimse fark etmeden kütüphaneye sızalım,” diye fısıldadı. “Belki Birader Dave, Kurtçuk’un nerede olduğunu biliyordur.”

Kimse fark etmeden yemek salonundan ayrılan iki arkadaş, kütüphaneye açılan dört yüz yirmi yedi merdiveni çıktı.

Zorlu macera yolculuğunun üstüne çıktıkları merdivenler yüzünden, Angus neredeyse nefes alamıyordu.

Wiglaf kütüphaneye girdikten sonra “Birader Dave!” diye seslendi.

Keşiş, “Ah, gençler!” diyerek yanlarına geldi. “Yüzlerinizden, Kurtçuk’u bulamadığınızı anlıyorum.”

Wiglaf üzüntüyle “Hayır,” dedi. “Siz ondan bir haber aldınız mı?”

Birader Dave, başını sallayıp “Umudunuzu yitirmeyin gençler,” dedi. “Kurtçuk’un çok yakında döneceğine eminim.”

Angus kütüphanenin penceresinden dışarı bakarken, şatonun duvarındaki tabelalar dikkatini çekti.

“Tabelalarda acayip şeyler yazıyor,” dedi Angus. “Şunu dinleyin: *Çember atışını deneyin. 2 kuruş*

Poşette kaç şeker olduğunu bilin, 2 kuruş kazanın!

Mordie kilonuzu tahmin ediyor. 3 kuruş

(Mordie yanılırsa 1 kuruş kazanırsınız)"

Angus, Birader Dave'e dönüp "Mordred da-
yım neyin peşinde?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Birader Dave. "Fakat sınıfları, eğlence salonlarına dönüştürdü. Ayrıca Mordred bütün öğretmenleri, eğitim almaları için Charlie'nin Eğlence Okulu'na gönderdi." Sonra keşiş omuz silkti ve "Burada olduğunuza göre neden yeni kitapları incelemiyorsunuz?" diye sordu.

Wiglaf, Ömer Hoppala'nın yazdığı *Büyük Sürpriz* kitabını seçti. Angus ise Gladys Yemekzamanı'nın yazdığı *Muhteşem Sandviç'i* aldı. Sonra gençler, dört yüz yirmi yedi basamağı geri inerek doğruca Tava'nın yanına gittiler. Tava, hemen Wiglaf ve Angus'un eline birer tahta fırçası tutuşturdu.

Günün geri kalanında tuvaletin duvarlarındaki yazıları sildiler.

Angus, “*Mordred geceleri oyuncak ayısıyla uyuyor,*” ile “*Mordred’in pijamasının çiçek desenleri var,*” yazılarını sildi.

Tahta fırçasını deterjanlı suya daldırıp çıkartırken Angus, “Yazılanların ikisi de doğru,” dedi.

Wiglaf, “*Mordred bayat fasulye gibi kokuyor,*” yazısını silerken, okul müdürünün telaşla koridordan geçtiğini gördü.

Kont Parababası, Leydi Süzmezengin ve Sör Tüylüzar da yanındaydı. Wiglaf, Mordred’i daha önce hiç bu kadar mutlu görmediğini düşündü.



O akşam, Eğlence Rüzgârları Yemek Salonu'nda Tava öğrencilere seslendi: "Müdür geliyor. Herkes ayağa kalksın!"

Herkes ayağa kalktı ve Mordred içeri girdi. Masanın başına doğru ilerlerken menekşe rengi gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Kont Parababası, Leydi Süzmezengin ve Sör Tüylüzar da onu takip ederek masaya oturdular. Mordred ayakta kaldı ve "Yarın," diye bağırdı. "EAO'da Mezuniyet Günü!"

Üçüncü sınıf öğrencileri hep bir ağızdan, "Yaşasın!" diye bağırdılar. "Mezun oluyoruz!"

"Sadece siz değil," dedi Mordred. "Yarın hepiniz için mezuniyet günü!"

Angus "Dayı! Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Yarın hepinizin mezun olacağını söylüyorum. Her birinizin," dedi Mordred. Gülümserken altın dişi, meşalelerin ışığında parladı.

Wiglaf, okul müdürünün açıklamasını tam olarak anlayamadı. Herkesin bir üst sınıfa geçeceğini söylediğini sandı. Kendisinin ve arkadaşlarının üçüncü sınıf öğrencileri olacaklarını düşündü.

“Yorick’le ailelerinize haber gönderip mezuniyet törenine davet ettim,” dedi Mordred.

Safkan, “Çok kibarsınız, efendim,” diye seslendi.

Mordred tombul ellerini ovuşturarak “Tören biletlerinin tanesi bir kuruş!” dedi. “Yarıdan sonra zengin olacağım ve artık Ejderha Avcıları Okulu olmayacak.”

Yemek salonundan “Ne?”, “Nasıl?” ve “Hele şükür!” gibi sesler yükseldi.

Wiglaf donakalmıştı. EAO artık olmayacak mıydı? Mordred gerçekten bunu söylemiş olamazdı.

Sonra Mordred, “Birader Dave! Neredesin?” diye bağırdı.

Keşiş arkadaki bir masadan, “Buradayım,” diye seslendi.

“Diplomalara ihtiyacım var,” diye gürledi Mordred. “Her öğrenci için birer tane hazırlayın. El yazması, sanat eseri falan olması gerekmiyor. Bizim için güzellik değil, hız önemli.”

“Yaparım,” dedi Birader Dave. “Fakat lütfen söyler misiniz... Neden?”

Mordred, “Ortaklarım...” dedikten sonra üç misafirine bakıp sırtarak devam etti. “Ve ben, sürekli para kaybeden bu çöplüğü -yani okulu demek istiyorum- eğlence merkezine dönüştürüyorum. Eğlence! Servet kazanmanın yolu budur. Bir avuç kuş beyinliyi eğitmeye çalışarak para kazanılmıyor!”

Baldrick, “*Bizi mi kastediyorsunuz?*” diye bağırdı.

“Elbette sizi kastediyorum!” diye patladı Mordred. Etrafa bakındı ve “Lobelya!” diye seslendi. “Neredeysen çık ortaya!”

“Tam yanında oturuyorum Mordie,” dedi Lobelya.

“Ah,” dedi Mordred. “Mezuniyet cübbeleri ve keplerden sen sorumlusun kardeşim. Fakat bunun için sakın para harcama. Pekâlâ. Sorusu olan?”

Düzinelerce el havaya kalktı.

“Hiç soru yok! Güzel,” diyerek gülümsedi Mordred. “Yemek bitmiştir.”

Baldrick, “Fakat yemeğimizi bitirmedik efendim!” diye seslendi.

“Yanınıza alın!” diye bağırdı Mordred.

“Yemek salonunu hemen boşaltın. Boyacılar sizin çıkmanızı bekliyor. Yaylanın bakalım!”



Erica o gece, şatonun bahçesinde bir kamp ateşi yaktı. Birçok kız ve erkek öğrenci, ateşin etrafında toplandı.

“Mezuniyetten sonra ne yapmayı düşünüyorsun Wigi?” diye sordu Angus.

“Kurtçuk’u bulana kadar aramaya devam edeceğim,” diye yanıtladı Wiglaf.

“Yapamazsın,” dedi Dudwin. “Babam okulun kapandığını öğrendiğinde hemen eve dönüp lahana toplamamızı ister.”

Wiglaf iç çekti. “Her fırsatta bana şaka yapmaktan zevk alan ağabeylerimin yanına dönmek...”



“Fakat artık ejderha avcısı olduğun için sana şaka yapmayacaklardır,” dedi Dudwin.

“Hayır, yaparlar,” dedi Wiglaf. “Onlar gibi iri ve sarışın olmadığım için beni pek sevmiyorlar Dud.”

Dudwin, “Ben de iri ve sarışınım ama seni seviyorum,” diyerek itiraz etti.

Erica araya girip “Mezuniyetten sonra ben, gezgin bir şövalye olacağım,” dedi. “Köyleri ve köylüleri ateşe veren kötü ejderhaları yakalayacağım.”

O ejderhaları düşünmek bile Wiglaf’ı ürpertti.

“Soylu Şövalyeler Konservatuvarı’na gideceğim,” dedi Janice. “Mızrak takımında gerçek atlar kullanıyorlar.”

Safkan, “Ben de Ayaktırnağı Okulu’na transfer olacağım,” dedi.



Baldrick akan burnunu tuniğinin koluna silerek, “O okula girmek için notlarının çok iyi olması gerekmiyor mu?” diye sordu.

“Umarım gerekmiyordur,” dedi Safkan.

Konuşma bittiğinde Wiglaf, battaniyesini üstüne çekti ve sönmek üzere olan ateşi seyretti. Yaklaşık iki yıldır EAO’daydı. Bu süre içinde bir hayalet okulu yıkmaya çalışmıştı; bir dolandırıcı, Sör Lancelot kılığında okula gelip öğrencileri kandırmayı denemişti; Mordred, Wiglaf’ı zengin bir prensesle evlendirmeye kalkışmıştı... Yani her zorluğa rağmen okul, eğitime devam etmişti. Şimdi ise Mordred’a daha çok altın getirecek bir iş için kapatılıyordu. Üstelik bilet fiyatlarının yükseliğine bakılırsa, Wiglaf’ın ailesi mezuniyet törenine gelemeyecekti.



EAO'daki yemekler korkunçtu. Wiglaf derslerde hiçbir şey öğrenmemişti. Fakat hayatında ilk kez arkadaşları olmuş ve maceralar yaşamıştı. İşte bunu özleyecekti. Ve Kurtçuk'u da özleyecekti.

Wiglaf sırtüstü uzanıp ayı ve yıldızları seyretti. EAO'da olduğu sürece Kurtçuk isterse onu burada bulabilirdi. Artık okuldan ayrılıyordu. Yarından sonra ejderhasını tekrar görebilecek miydi?





Erica'ya Düşen Büyük Görev

Ertesi sabah herkes, mezuniyet töreni için şatonun hazırlıklarında görev aldı.

Wiglaf ve Angus, Tava'nın, ahırların önünde bir platform yapmasına yardımcı olurlarken Angus, "Bütün işi ben yapıyorum," diye yakındı. "Üstelik annem törene gelemiyor."

Bankları platformun karşısına yerleştirirken trompetler duyuldu ve bir çift beyaz atın çektiği, altından, devasa bir araba, şatonun kapısından bahçeye girdi.

“İlk gelenler, *her zaman* benim ailem olur,” dedi Erica. Sonra da “Hay, ısırın pireler adına!” diye bağırdı. “Sürücünün yanında oturana bakın. Bu, korkunç kuzenim Rex!”

Prens Rex, tunik, yelek ve kabarık pantolon giymişti. Başına taktığı mor kadife bere, sarı saçlarını gizliyordu. Çok asil görünüyordu fakat yine de bir şey, Wiglaf’a, ağabeylerini hatırlattı.

At arabası, uygulama ejderhasının yanında durdu. Arabacı arabadan atladı ve yolcular için kapıyı açtı.

Kraliçe Barb, arabadan inip “Selam, halkım!” diyerek el salladı. “Ne? Kimse diz çökmüyor mu? Olsun. Gerek yok zaten. Merhaba!”

Arabadan çıkan Kral Ken de “Selam!” diye bağırdı.



Erica, "Anneciğim! Babacığım!" diyerek ve kollarını açarak onlara doğru koştu.

Kraliçe Barb kızına sarılırken "Tatlım!" dedi. Kraliçe, "Bak yanımızda kimleri getirdik," derken, arabadan zayıf bir kadın indi. Saçları altından bir saç filesi ile toplanmış, başının üzerine altından küçük bir taç yerleştirilmişti. Onu, Kral Ken'in gençliğini andıran bir adam takip etti.

"Margo teyze!" diye haykırdı Erica. "Kral Homer!"

Mordred, "Hoş geldiniz, sayın kraliyet ailesi," diyerek Erica'nın sözünü kesti. "İşte mezuniyet töreni biletleriniz. Her biri yalnızca birer kuruş!"

"Asiller asla para ödemez!" dedi Kraliçe Barb.

"Hiç mi?" diye homurdandı Mordred.



“Şey, peki eğlenmeye ne dersiniz? Önümüzdeki hafta hepsi olacak. Fakat önce mezuniyet töreni. Gelin size yerinizi göstereyim.” Mordred sonra Kraliçe Barb’ın kolunu tuttu ve “Size koltuğunuza kadar eşlik edeyim demek istedim,” dedi.

“Yıkıl karşımdan,” dedi kraliçe. “Koltuğumu kendim bulabilirim!”

Mordred hızla uzaklaşmadan önce, “Elbette, majesteleri,” diye homurdandı.

O sırada Prens Rex, “Hey, buraya bakın!” diye seslendi. Arabanın sürücü koltuğundan aşağı uçar gibi atladı ve PAT! diye düştü. “Ah,” diye haykırdı Rex. “Ayağım!” diye inleyerek bir süre tek ayağının üstünde zıpladı.

Kraliçe Margo telaşla Rex’e doğru koştu.

“Kandırdım!” diye bağırdıktan sonra Rex, şatonun bahçesinde koşmaya başladı.



Dudwin güldü ve Wiglaf, Rex'in bu şaka-sının kendi ağabeylerinin de hoşuna gidece-ğini düşündü.

Kraliçe Margo, "Hep böyle şakalar yapı-yor," diyerek iç çekti. "Nereden öğrendiğini hiç bilmiyorum."

Delikanlıları fark eden Kraliçe Barb, "Wiglaf! Angus!" diye seslendi.

Wiglaf ve Angus, eğilerek kraliçeyi selam-ladılar. Kraliçe, Wiglaf'a gülümseyerek baktı.

Bir kraliçe bana gülümsüyor, diye düşün-dü Wiglaf. Ozan'ın kehaneti doğru çıkıyor. Ama hayal kırıklığına uğramıştı.

Kraliçe Barb, "Sizleri Kraliçe Margo ve Kral Homer'la tanıştırayım," dedi.

Gençler tekrar eğilerek selam verdiler. Wiglaf doğrulduğunda Kraliçe Margo'nun merakla kendisine baktığını gördü.



Kraliçe Margo, “Hiç Palmiyeler Diyarı’nda bulundun mu evlat?” diye sordu.

“Hayır, majesteleri,” dedi Wiglaf.

Kraliçe Margo, “Seni daha önce görmüş gibiyim,” dedi ve uzanıp Wiglaf’ın havuç rengi saçlarını okşadı.

Kraliçe Barb da kolunu Erica’nın omuzuna atarak, “Sana haberlerim var tatlım,” dedi ve banklara doğru yürüdüler. “Bu mezuniyet daha iyi bir zamana denk gelemezdi. Böylece artık eve dönebilir ve krallığı yönetebilirsin.”

“Ne?” diye haykırdı Erica. “Hayır!”

“Senin sıran geldi,” dedi Kral Ken. “Ülkeyi yönetmekten sıkıldık artık.”

Kraliçe de “Kaç yıldır o sert tahtlarda oturuyoruz,” dedi.

“Sırtım ağrıyor,” diye ekledi Kral Ken.



“Uzaklaşmaya ihtiyacımız var,” diye devam etti kraliçe. “Bak,” diyerek kraliyet çantasını açtı ve içinden çıkardığı bir ilanı Erica’ya uzattı.

DÜNYAYI GÖRÜN!

Viking yolcu gemisi Deniz Hıyarı ile güvertedeki konforlu koltuklardan dünyayı izleyin.

Lüks kamaralarımız mevcuttur.

Kral, broşürdeki bir kelimeyi işaret ederek “Gördün mü?” dedi. “*Konforlu* koltuklar’ yazıyor bak.”

“Siz... Gemi ile yolculuğa mı çıkıyorsunuz?” dedi Erica. “Fakat ben, bir krallığın nasıl yönetileceğini bilmiyorum ki!”



“Öğrenirsin tatlım, hem de çabucak,” dedi kraliçe. “Haftaya denize açılıyoruz.”

Erica sersemlemiş görünüyordu.

Wiglaf Erica’yı neşelendirmek için “İnsanlara ne yapmaları gerektiğini söylemeyi seversin,” dedi. “Ayrıca Ozan da sana, popüler bir prenses olacağını söylemişti. Hatırladın mı?”

“Ve gerektiğinde doğru kararlar almakta üstüne yoktur,” diye ekledi Angus.

Erica, “Doğru, o konuda iyiyimdir,” diyerek ona katıldı. Bu fıkre ısınmaya başlıyordu.

Kraliçe Margo “Hem, Homer ve ben, anneler dönene kadar sana destek olacağız,” dedi.

O arada Kral Ken, “Bu düğün ne zaman başlayacak yahu?” diye seslendi.



“Bu bir düğün değil babacığım,” dedi Erica. “Bugün EAO’da mezuniyet töreni var.”

Wiglaf, Erica evine, sarayına döneceği için onun adına sevinmişti. Ona, sevmediği şakaları yapmaktan zevk alan ağabeyleri ile dolu bir kulübeye dönmektense her yere gitmeye razıydı.

Sonra bir patırtı duyuldu. Wiglaf döndü ve şatonun kapısından bir kalabalığın neredeyse yuvarlanarak geldiğini gördü. Bunlar Wiglaf’ın ailesiydi. Annesi, babası ve on bir sarışın ağabeyi. Belli ki eşek şakaları için uzun süre beklemesi gerekmeyecekti.

Molwena hızla Wiglaf’a doğru yürüdü. Yaklaşırken de şans getirmesi için omuzunun üstünden arkaya bir tutam tuz attı. Her zaman olduğu gibi -gökyüzünün çökmesi

ihtimalinden korktuğu için- başına bir sepet geçirmişti.

Molwena, "İşte oğlumuz! Bak, orada Fergus!" diye seslendi.

"Hani nerede?" diye sordu Fergus.

"Havuç kafalı olan!" diye yanıtladı Molwena. "Bizim çirkin ördeği biliyorsun işte. Bak yanındaki de Dudwin'imiz."

Çocuklar ailelerini karşılamak için koştular. Fergus onları "Tak tak!" diyerek karşıladı.

Wiglaf iç çekti. Babasının 'Tak tak' şakallarını hiç özlememişti.

Fakat Dudwin heyecanla karşılık verdi: "Kim o?"

"Fergus!" diye cevabı patlattı Fergus.

"Hangi Fergus?" dedi Dudwin.

"Yeni bombasını duymak isteyeceğin Fergus," diyerek uzun, sağır edici bir gürültüyle geçirdi.



Molwena, “Wiglaf!” diyerek oğluna sarıldı. “Hâlâ çalı fasulyesi gibi inceciksin ama biraz büyümüşsün.”

Wiglaf gülümsedi.

Molwena, Dudwin’e de sarıldıktan sonra “Sen de kapı gibi bir genç olmuştun Dudwin,” dedi.

Mordred koşar adımlarla Wiglaf’ın ailesine yaklaşıırken, “Hoş geldiniz *köylüler!*” diye bağırdı. “Şey yani *veliler* demek istedim. Mezuniyet töreni biletleriniz bende. Tanesi bir kuruş.”

Wiglaf’ın sarı saçlı ağabeylerinden biri, “SEN de kimsin?” diye bağırdı.

“Okul müdürü,” diye yanıtladı Mordred.

İkinci ağabeyi, “Biz şu okulu görmek istiyoruz, değil mi, kardeşlerim?” diye seslendi.



Fergus sırtarak, “Böylece, şu gereksiz bilet parası konusu kapanmış oldu,” diye mırıldandı.

Molwena çantasından bir kavanoz lahana çorbası çıkardı. Wiglaf kokudan neredeyse bayılıyordu. Sonunda, “Te... Teşekkürler anne,” demeyi başardı.

“Bu Dudwin için, aptal!” dedi Molwena. “Benim çorbamı sevmediğini biliyorum. Ailenin geri kalanı içmeye doyamıyor fakat sen Wiglaf, sen hep farklı oldun...” Bir anda Molwena’nın gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. “Oradaki Kraliçe *Barb* mı?”

Wiglaf başını salladı. “Evet, Erica’nın annesi ve...”

“Kim olduğunu biliyorum,” dedi Molwena.

“Bir kez Pinwick Fuarı’nda onu gizlice takip etmiştim. Şu iki başlı buzağıyı sergiledikleri

yıldı sanırım. Anı olsun diye fark ettirmeden eteğinden küçük bir parça kesmiştim.”

“Ne *yaptın?*” diye bağırdı Wiglaf.

“Pinwick’deki kadınlar beni çok kıskanmıştı.” Molwena gülümsedi. “Sen daha yeni doğmuştun, Wigi. Söyle bakayım, Kraliçe Barb’ın yanındaki kim?”

“Kraliçe Margo. Palmiyeler Diyarı’nın Kraliçesi,” dedi Wiglaf.

“Şuna bak! Kraliyet mendilini sallıyor. Ah, şimdi cebine koyuyor ve... a! O da ne? Mendilin ucu cebinden sarkıyor.” Molwena gülümse-di. “Eve döndüğümde mendili, bizim oradaki kadınlara göstersem güzel olmaz mı?”

Wiglaf hemen “Anne, hayır!” dedi.

Fakat Molwena, çoktan kraliçeye doğru ilerlemeye başlamıştı.

O sırada Tava, şatonun önündeki platforma çıktı ve konuşmaya başladı: “Sayın veliler, lütfen yerlerinizi alın. Mezuniyet töreni başlamak üzeredir.”



Diplomalar Havada Uçuşuyor

Wiglaf hızla şatoya, Lobelya'nın mezuniyet için cübbe ve kep dağıttığı odaya gitti.

Angus kendisinininkini giymişti ama "Bu şey kaşındırıyor!" diye söyleniyordu.

Erica Angus'a bakıp "Cübben patates çuvalına benziyor," dedi.

"Öyle zaten," dedi Lobelya. "Bunlar boyanmış patates çuvaları. Cimri Mordred. Ne yapabilirim?"

Lobelya parşömenlerden yaptığı kepleri dağıtırken öğrenciler de kaşındıran cübbeleri giydiler.

Lobelya, "Sıraya girin!" diye seslenerek öğrencileri hizaya sokmaya çalışıyordu. "Mordred isminizi okuyunca yukarı çıkın ve diplomanızı alın."

Wiglaf şatonun dışına çıktığında, anne ve babasının arka sıradaki banklardan birinde oturduğunu gördü. Peki, ağabeyleri neredeydi?

Ön sıralarda kraliyet aileleri oturuyordu. Wiglaf ve diğer öğrenciler, onların arkasındaki banklara yerleştiler.

Wiglaf üzgündü. Mezuniyetin kötü bir rüya olmasını çok isterdi. Okulundan ve arkadaşlarından ayrılmak istemiyordu. Ayrıca EAO'dan ayrıldıktan sonra Kurtçuk onun nerede olduğunu asla bilemeyecekti.

Tava, “Müdür geliyor. Herkes ayağa kalksın!” diye seslendi.

Mordred platforma doğru ilerlerken kırmızı pelerini arkasında dalgalanıyordu. Öyle kocaman gülümsedi ki öndeki altın dişi ve hatta azı dişi bile parladı.

“Asiller!” diye bağırdı Mordred. “Sıradan ebeveynler! Köylüler! Öğrenciler! Her neyse! Artık başlaya...”

PAT!

Müdürün birkaç adım uzağında, su dolu bir şey patladı.

PAT! PAT! PAT!

Öğrenciler hep bir ağızdan, “Su balonları!” diye haykırdılar.

Şatodan, üzerlerine su balonları yağdıkça, ayaklarıyla tempo tutarak tezahürat yapıyorlardı.



Wiglaf yukarı baktı ve ağabeylerini gördü. Sarı saçlı gençler nasıl yaptılarsa, Leydi Lobelya'nın odasına girmişlerdi ve ellerindeki su dolu balonlarla pencereden sarkıyorlardı.

Ön sırada oturan Prens Rex ayağa fırlayıp "Devam edin! Bu tarafa gönderin!" diye bağırdı.

Mordred su balonlarından kurtulmak için hoplaya zıplaya koştururken "Durun! Durun yapmayın!" diye haykırdı.

Fakat bombardımanın ardı arkası kesilmiyordu.

PAT! PAT! PAT!

Wiglaf bu sahneyi izlemekten büyük keyif almıştı. Kızıl saçlı ve zayıf olduğu için şükretti. Kimse onun iri yarı, sarışın su balonu bombacılarının kardeşi olduğunu tahmin edemezdi.



Balonlar tükendiğinde ağabeyleri hep bir ağızdan, “Tebrikler Wigi ve Dudwin!” diye bağıldılar.

İşte şimdi, her şey ortaya çıkmıştı. Wiglaf eğilerek ona yönelen bakışlardan saklanmaya çalıştı.

Tava, platforma doğru koşup Mordred’a bir havlu verdi.

“Küçük bir mezuniyet eğlencesi,” dedi Mordred. Havluyla kendini biraz kuruldıktan sonra “Birader Dave!” diye seslendi. “Diplomalar lütfen!”

Keşiş, mürekkep lekeleri içindeki parmaklarıyla bezden bir çuvalı merdivenlerden yukarı taşıdı. Birader Dave bütün gece uykusuz kalıp çalışmış gibiydi. Çuvaldan, rulo yapıp kurdeleyle bağlanmış bir kâğıdı çıkararak Mordred’a uzattı.



Okul müdürü, diplomanın üstünde yazan ismi yüksek sesle okudu: “Nock!”

Üçüncü sınıflardan bir öğrenci ayağa kalktı. Döndü, gülümsedi ve ailesine el salladı.

“El sallamak yok!” dedi Mordred. “Bir de el sallayacak olursanız mezuniyet töreni sonsuza dek sürer.”

Nock, platforma yürüdü. Mordred diplomasını uzatırken “İşte!” dedi.

“Teşekkür ederim efendim,” dedi Nock.

“Teşekkür etmek de yok!” diye gürledi Mordred. “Çok zaman alır. Sıradaki!”

Birader Dave, başka bir diploma çıkarmıştı ki Mordred, keşişi bir kenara itip ellerini çuvala daldırarak bir avuç diploma çıkardı.

“Liverlot! Bolwit! Chad! Bob!” diye bağırdı Mordred. “Pernik! Hokbit! Slipper! Hemen, ŞİMDİ! Buraya!”

Wiglaf kız ve erkek öğrencilerin platforma koşuşunu izledi. Mordred, öğrenciler platforma ulaşmadan diplomaları onlara doğru atmaya başlamıştı.

Bir öğrenci, “Bu diplomada Walow yazıyor!” diye seslendi. “Fakat ben Liky’yim!”

“Fark etmez!” diye kükredi Mordred. “Değersiz parşömen parçaları,” diye homurdandı. “Kendi aranızda halledin.”

“Angus! Safkan! Baldrick! Janice!” diye bağırdı okul müdürü. “Erica! Bolego! Gwen! Wiglaf!”

Wiglaf ikinci sınıflarla birlikte ayağa kalktı.

Mordred, “Burada! Burada! Burada!” diyerek diplomaları farklı yönlerle doğru fırlattı.

Wiglaf diplomasını açarken gökyüzü kararmaya başladı.

“Fizy!” diye seslendi Mordred. “Spur! Gargal!”

Gökyüzü daha da karardı ve rüzgâr çıktı. Öğrenciler, uçup gitmemesi için keplerini elleriyle tuttular.

“Belinger!” diye haykırdı Mordred.

Mordred, rüzgârın uğultusunda sesini duyurmaya çalışarak bağıırıyordu.

Angus, Wiglaf’a, “Ozan’ın şarkısındaki gibi. Ani hava değişikliği... Hatırladın mı?” diye sordu.

“Gökyüzü gece gibi kapkara!” diye ekledi Dudwin.

Janice, “Hepsi gerçek oluyor!” diye bağırdı.

Wiglaf yukarı baktı. Gökyüzündeki iki kara bulutu ejderhaya benzetti. Bir süre daha gökyüzüne baktı. Hayır! Bunlar bulut falan değildi. Dev gibi ve *gerçek* ejderhalardı. Güneşi kapatacak kadar büyüklerdi. Üstelik doğruca EAO’ya uçuyorlardı!



Nihayet herkes onları görmüştü. Mezuniyet için gelen kalabalık, bir anda çil yavrusu gibi dağılmıştı. Sağa sola koşuşturan insanlar, saklanacak yer arıyorlardı.

Kimi, “Dünyanın sonu geldi!” diye bağıyordu. Korku dolu çığlıkları duyuluyordu. “Vay başımıza gelenler!”

“Şimdi Prens Rex bizi koruyacak,” diye bağırdı Dudwin.

“Bunu da nereden çıkardın?” diye bağırdı Wiglaf.

“Ozan şarkısında öyle söylemişti Wigi,” diye seslendi Dudwin. “Rex, buradaki tek prens!”

Fakat Prens Rex ahırlara ulaşabilmek için herkesi iterek koşuyor, “Asillere yol verin, yolu açın!” diye bağıırıyordu.

Wiglaf kaçan annesinin, “Gökyüzü çöküyor!” diye bağırdığını duydu.

“Hadi Wigi!” diye haykırdı Dudwin. “Saklanmamız lazım!”

Fakat Wiglaf olduğu yerde, gökyüzüne bakarak öylece dikiliyordu.

Ejderhalar kanat çırparak EAO'ya yaklaşıyorlardı.

Kont Parababası, Leydi Süzmezengin ve Sör Tüylüzar birbirleriyle yarışırcasına koşarak şatonun kapısından çıktılar. Gizlenmek için hendeğe koştular. Wiglaf suya atladıklarını duydu.

Mordred şatoya doğru koşarken, “Ejderha avcıları, kılıçlarınızı çekin!” diye bağıırıyordu. “Size bu ejderhaları yakalamanızı emrediyorum!” Merdivenlerde gözden kayboldu. Mordred, “Savaşı kazandığınızda haber verin!” diye seslendi ve şatonun ağır, demir kapısını gürültüyle kapattı.







Kurtçuk

Bir Sürprizle Döndü

Herkes bir yerlere saklanmıştı. Wiglaf, şatonun bahçesinde tek başına dikiliyordu.

Dudwin saklandığı tavuk kümesinden çıkıp ağabeyinin yanına gitti.

“Saklansana!” diye haykırdı Dudwin. “Bunlar dev ejderhalar Wigi. Alevlerine karşı koyamazsın.”

Wiglaf kıpırdamadı bile.

Kocaman iki ejderha, şatonun avlusuna indi. Öyle iri ve ağırlardı ki yer, deprem olmuş gibi sarsıldı. Ejderhalardan biri turuncu, diğeri yeşildi.

Dudwin “Acele et!” diyerek Wiglaf’ı koldundan yakaladı ve tavuk kümesine doğru çekiştirmeye başladı.

Fakat kolunu kardeşinden kurtaran Wiglaf, ejderhalara doğru koşmaya başladı.

Dudwin arkasından, “Seni kızartacaklar Wigi,” diye seslendi.

O sırada ejderhalardan yeşil olanı başını çevirip sarı gözleriyle Wiglaf’a baktı.

Wiglaf ejderhaya doğru koşarken bir yandan da “Kurtçuk!” diye haykırıyordu. “Kurtçuuuuukk!”

Wiglaf’a doğru hopluya zıplaya koşan yeşil ejderha da “Anneeee!” diye bağıırıyordu.



Wiglaf onu son gördüğünde Kurtçuk, bir at büyüklüğündeydi. Şimdiyse neredeyse bir ev kadar olmuştu!

Wiglaf ejderhasının boynuna doğru uzandı. Kollarını boynuna dolamaya çalıştı fakat Kurtçuk'un boynu, sarılamayacağı kadar genişlemişti.

"Gittiğinden beri öyle uzun zaman geçti ve öyle endişelendim ki Kurtçuk!" diye haykırdı Wiglaf.

"Endişelenmene gerek yok," dedi Kurtçuk. "Mutlaka buraya dönerim, biliyorsun."

"Ya nerede olduğumu bilmiyorsan?" diye sordu Wiglaf.

"Seni her yerde bulurum," dedi Kurtçuk.

"Buna sevindim," dedi Wiglaf. "Şimdi anlat bakalım nerelerdeydin?"

“Uzun hikâye,” dedi Kurtçuk. Bu arada turuncu ejderha da Kurtçuk’un hemen arkasında duruyor, derin, lacivert gözlerini kırpıştırarak Wiglaf’a bakıyordu.

“Bu, Ejderha Shirly,” dedi Kurtçuk. “Onunla Lair’de tanıştık. Bir süre sonra Shirly diğer ejderhalarla uçtu ve ben de ejderha yöntemlerini öğrenmek üzere Ejderha Aylaklar Okulu’na gittim. Fakat Shirly’i çok özledim ve onu bulmak için okuldan ayrıldım. Shirly de beni özleyip aramaya çıkmış.” Shirly başını Kurtçuk’un boynuna sürttü. Kurtçuk keyifle kedi gibi mırıldandı. *“Birbirimizi bulabildiğimiz için çok şanslıyız,”* dedi Kurtçuk.

Wiglaf, Kurtçuk’un kendisini değil, Shirly’i aramak için okuldan ayrıldığını anladı.

O sırada Birader Dave ahırdan dışarı fırladı.

Bir yandan koşuyor, bir yandan da "Kurtçuk!" diye bağıırıyordu. "Döndün demek!"

Kurtçuk, "*Brrr Dave,*" diyerek yanıt verdi.

Wiglaf, Birader Dave'e, "Bu, Ejderha Shirly," dedi.

"*Shirly ile ben, birbirimizi seviyoruz,*" dedi Kurtçuk. "*Evlenmek istiyoruz.*"

"Evlenmek mi?" diye bağırdı Wiglaf. "Fakat sen daha çok küçüksün, Kurtçuk!"

Birader Dave, "Ejderhana dikkatli bakar mısın, Wiglaf?" dedi.

Wiglaf yutkundu. Kurtçuk kocaman olmuştu. Üstelik artık bir yavru ejderha gibi konuşmuyordu. Ama evlenmek mi? Bu büyük bir adımdı.

Kurtçuk, Birader Dave'e doğru eğilerek "*Nikâhımızı kıyıp bizi evlendirir misin Brrr Dave?*" diye sordu.



“Elbette!” dedi Birader Dave. “Düğünü-
nüz nerede olacak?”

“*Tam burada*,” dedi Kurtçuk.

“*Hemen şimdi*,” diye ekledi Shirly.

Mordred ofisinin penceresinden başını
uzatıp “Neler oluyor orada?” diye seslendi.

Wiglaf, “Bunlar dost ejderhalar efendim,”
diye bağırarak cevap verdi.

Mezuniyet töreni için gelenler, saklandık-
ları yerlerden, ejderhaları ve olup biteni izle-
meye başladılar.

İliklerine kadar ıslanan Kont Parababası,
Leydi Süzmezengin ve Sör Tüylüzar, ejder-
halardan çekinerek şatonun kapısından içeri
girdiler. Leş gibi balık kokuyorlardı.

Kırmızı kepli okul müdürü Mordred’in,
penceredeki başı kayboldu ve kısa süre son-
ra şatonun kapısı açıldı.

“Kont Parababası! Leydi Süzmezengin!”
Mordred, koşarken bir yandan da bağıırıyordu. “Sör Tüylüzar!”

“Kurtul şu ejderhalardan Mordie,” diye homurdandı Sör Tüylüzar. “Yoksa anlaşımayı unut!”

“Unutmak mı?” diye mırıldandı Mordred. “Hayır. Böyle konuşmayın lütfen.” Ejderhalara dönüp, sinirli bir gülümsemeyle “Hemen toz olun!” diye bağırdı Mordred. “Hadi, kış kış!”

Ejderhalar müdüre boş boş baktılar.

Mordred parmağıyla gökyüzünü işaret ederek “Yukarıya, bulutlara uçun!” diye bağırdı. “Geldiğiniz yere geri dönün! Gidin!”

Kurtçuk ve Shirly oldukları yerde hareketsiz duruyorlardı.



“UÇUN!” diye haykırdı Mordred. “Açın kanatlarınızı! Yukarı, yukarı ve uzağa!” Mordred nasıl yapılacağını gösterir gibi kollarını açıp kapatarak okulun bahçesinde koştu.

“Ben, bu kuş beyinliyle iş yapmam!” dedi Leydi Süzmezengin.

“Hadi gidelim,” dedi Kont Parababası.

Mordred, “Hayııır!” diyerek acıyla inledi. “Haaayyyyyyyyyyyyyyyyyyy!”

“Mordie,” dedi Sör Tüylüzar. “Her şey bitti artık.”

Mordred’in yüzü kıpkırmızı olmuştu. Yuvalarından fırlamış menekşe rengi gözleriyle kalabalığa bakıyordu. Sonunda Wiglaf’ı buldu.

“SEN!” diye kükredi Mordred. “Bu SENİN suçun!”



“Be... be... benim mi efendim?” dedi Wiglaf.

“Dost ejderhalar ha? Kimin dostu?” diye gürledi Mordred. “Yatırımcıları korkutup kaçırdılar!”

Mordred, Wiglaf’ı mezuniyet çuvalının yakasından yakalayıp yukarı kaldırdı. Wiglaf şimdi doğruca Mordred’in öfkeden kocaman olmuş gözlerine bakıyordu.

“Şimdi... kurtul... şu... ejderhalardan! HEMEN!” diye kükredi Mordred.

Tavuk kümesinden dışarı fırlayan Angus, “Mordred dayı!” diye haykırdı. “Bırak onu!”

Mordred “Pekâlâ,” diyerek elini açtı ve Wiglaf yere düşerken okul müdürünün ayağı yerden kesildi.

Mordred bir anda yükselmeye başlamıştı.

Başını yukarı kaldıran Wiglaf, müdürün, Kurtçuk'un ağzından aşağıya sarktığını gördü.

Kurtçuk onu hafifçe salladı.

Mordred, "AAAAAYYY!" diye çığlık attı.

Wiglaf kararlı bir ses tonuyla, "Kurtçuk, bırak onu," dedi.

Kurtçuk ağzını açtı.

Mordred KÜT! diye yere düştü.

Angus elini uzatarak dayısının kalkmasına yardım etti. Mordred korkuyla yatırımcıların peşinden gitti.

Üçlüyü yakalamak için koşarken arkalarından, "Ejderhalar büyük ilgi toplayabilirler. Düşünün bir kere: *Altın Ejder Eğlence Merkezi...*" diye bağırıyordu. "Büyük bir servet kazanırız!"



Fakat Kont Parababası, Leydi Süzmezen-
gin ve Sör Tüylüzar hızla asma köprüyü geç-
tiler. Umutsuzca arkalarından koşturan okul
müdürüne dönüp bakmadılar bile.



Düğün Hazırlıkları

Mordred gözyaşları içinde, ayaklarını sürüye sürüye şatonun bahçesine döndü ve bulaşık fırçalama taşının yanına çöktü.

“Bütün hayallerim, planlarım...” diyerek içini çekti. “Mahvoldu!”

Artık asiller, ahırlardan çıkmışlardı. Diğer aileler de bahçeye yürüdüler. Herkes ejderhalara bakıp onlar hakkında konuşuyor fakat yaklaşmaya çekiniyordu.

Bir tek Erica, Janice ve Papatya, “Kurtçuk!” diye bağırarak ejderhalara koşup onları, uzun zamandır görmedikleri dostlarıymış gibi karşıladılar. Bu sıcak karşılamadan sonra hep beraber çimlerin üzerine oturdular. Kurtçuk, Shirly’e sokularak oturdu.

Dudwin, “Ozan’ın şarkısı gerçek oldu Wigi,” dedi.

Angus, “Ben de aynısını söyledim,” dedi. “Ani bir hava değişikliği ile başladı.”

“Aileler toplandı, gökyüzü karardı ve herkes bağırarak kaçıştı,” dedi Dudwin.

“Senin kaybolduğunu sandık Kurtçuk,” diye araya girdi Erica.

“Neyse ki döndün,” dedi Janice.

“İyi ama Ozan, şarkısında cesur bir prens-ten söz ediyordu,” dedi Wiglaf. “Oysa ilk kaçan Prens Rex’ti.”

Dudwin, “Ama *sen* çok cesur davrandın ve dimdik ayakta durdun Wigi,” dedi.

“Ben prens değilim ki,” diyerek omuz silk-ti Wiglaf. “Yine de Ozan, yaşadıklarımızın çoğunu önceden bildi.” Sonra gözlerinin içi gülerek Kurtçuk’a baktı. Yavru ejderhası geri döndüğü için nasıl da mutluydu.

Tava, platformdan “Dikkat, DİKKAT!” diye seslendi. “Bu kısa ara için özür dileriz. Herkes yerlerine oturursa mezuniyet törenimize devam edebiliriz.”

Asiller yine ön sıralardaki yerlerine geçtiler. Diğer aileler de onların arkasındaki banklara oturdular.

İsimleri okumaya üşenen Tava, “Diplomasını almayanlar gelsin, alsın,” dedi.

Birinci sınıftaki kız ve erkek öğrenciler platforma koştular.

Tava, kalan birkaç diplomayı dağıttıktan sonra “Hepsi budur!” dedi. “Bay bay!”

“Bekleyin!” diye bağırdı Mordred. Platforma doğru koşarken bir yandan da sokak çocukları gibi akan burnunu ve gözyaşlarını koluna siliyordu. “BEKLEYİN!”

Bir hışımla platforma zıpladı.

“Acele etmeyin!” diye haykırdı Mordred. “Planlarda küçük bir... değişiklik oldu. Ejderha Avcıları Okulu yeniden açılıyor. Evet, sevgili anne ve babalar, sizler...”

O sırada bir ses duyuldu: “TAK TAK!”

Wiglaf oturduğu yere sindi. Bu Fergus’tu.

Mordred’in menekşe rengi gözleri yine açılmıştı. “Ki... kim var orada?” diye sordu.

“Veli!” diye bağırdı Fergus.

“Veli mi?” dedi Mordred. “Hangi veli?”

“Artık sıkılmış bir veli. Konuşmanı bitir de evlerimize gidelim,” dedi Fergus.

“Hah hah ha! İşte bu iyi bir espriydi,” dedi Prens Rex.

“Gitmenize gerek yok,” diye haykırdı Mordred. “Okul açık.”

“Fakat efendim,” dedi Safkan. “Biz mezun olduk. Okulu bitirdik.”

Öğrenciler ve veliler yerlerinden kalkarken hep bir ağızdan “Evet!” diye bağıldılar. Kucaklaşmalar ve sırt sıvazlamalarından sonra aileler, şatonun kapısına yöneldiler.

Kraliçe Barb, “Gel kızım,” dedi Erica’ya. “Biz de sarayımıza dönelim. Babanla benim, yolculuk için hazırlanmamız gerekiyor.”

Mordred onlara doğru koşarken “Asiller!” diye seslendi. “Size, EAO’nun mezunlara özel eğitim programı hakkında bilgi vermek

isterim,” dedi. “Erica mükemmel bir aday olur.”

“Üzgünüm,” dedi Kraliçe Barb. “Erica’nın başka planları var.”

Mordred, Kraliçe Margo’ya döndü ve eğilerek onu selamladı. “Harika oğlunuz nerede?” diye sordu Mordred. “Onu birinci sınıflar arasında görmekten memnun oluruz. Hatta yetenekli bir çocuksa ikinci sınıftan başlatabiliriz. Hiç problem olmaz!”

Kraliçe Margo, “Sarayımıza daha yakın bir okul araştıracağız,” dedi.

“Kahretsin!” diye feryat etti Mordred. Acı acı ağlayıp, ayaklarını sürüyerek çekti gitti.

Wiglaf ejderhalara döndü ve “Artık Ejderha Avcıları Okulu olmayacak,” dedi. “Hâlâ burada evlenmek istiyorsanız bunu hemen yapmalısınız.”

Wiglaf, genç çifti, ağlamaya devam eden okul müdürünün yanına götürdü. Dudwin de onlarla geldi.

Wiglaf, "Efendim," dedi. "Bu ejderhalar şatoda evlenmek istiyorlar."

"Burada mı?" Mordred bir anda ayaklarını sürümeyi bıraktı. Burnunu giysisinin koluna sildikten sonra yaşlı gözlerle ejderhalara baktı.

"Benim şatomda mı?" diye sordu.

Kurtçuk ve Shirly başlarını salladılar.

Burnunu çeken Mordred, mutlu çifte dönerek, "Bu şato, yeni ve büyük bir tadilat yapılarak elden geçirildi," dedi. "Belki üzerinden uçarken görmüşsünüzdür. Ve tabii bu şatoyu kiralamak pek ucuz olmaz."

"*Sorun değil,*" dedi Shirly. "*Benim ailem epeyce varlıklıdır.*"

Mordred kendini tutamayarak, “Varlık-
lı mı?” diye bağırdı. “Varlık derken kastınız
tonlarca altın olabilir mi acaba?”

Shirly başıyla onayladı. “*Tonlarca ve
TONLARCA!*”

Mordred başparmağının kenarını ısırdı.
Yine gözyaşlarına boğulmak üzereydi fakat
bu defa mutluluktandı.

Molwena, Fergus ve kardeşleri, Wiglaf ile
Dudwin’in yanına geldiler.

Molwena, “Eve dönmeye hazır mısınız
çocuklar?” diye sordu.

“Daha değil,” diye yanıt verdi Wiglaf. “Ej-
derhaları evlendirmek üzereyiz.”

“Düğüne kalmak istiyoruz,” dedi Dudwin.

İç çeken Molwena, “Düğünlere bayılırım,”
dedi.

Fergus Wiglaf'a dönüp "Sen, Dudwin ve annen biraz daha kalabilirsiniz," dedi. "Eve gelirken bize birkaç tane altın getir Wigi. Seni okula göndermemiznin nedeni buydu, değil mi?"

Fergus şöyle havalı bir veda geçirtisi çıkarmak üzere yumruğuyla göğsüne vurduktan sonra on bir oğluyla birlikte şatonun kapısına doğru yürüdü.

Sarışın ağabeyleri şatodan çıkarken Wiglaf'a dönüp hep bir ağızdan, "Eve çabuk dön Wigi. Seni çok özledik," diye seslendiler.

Wiglaf gülümsedi ve onlara el salladı. Belki eve dönmek o kadar da kötü olmazdı.

"Üzerinde zıplamayı özledik!" diye seslendi bir ağabeyi.

"Ve sana çelme takmayı!" diye bağırdı bir diğeri.



“Şakalar yapmayı!” diye ekledi en küçük olanı.

Wiglaf el sallamayı bıraktı. Eve dönmek, düşündüğünden daha kötü olacaktı.



Mordie'nin Evlendirme Şatosu

Mordred, “Hey! Hâlâ burada olanlar, gelip yardım edin de gerçek bir ejderha düğünü yapalım!” diye seslendi.

Kraliçe Barb şaşırarak “Gerçek bir ejderha düğünü mü?” dedi.

Kraliçe Margo heyecanla “Bu düğünü mutlaka izlemeliyiz,” dedi.

Kral Ken ve Kral Homer da aynı anda “Harika!” dediler.

“Aa, hadi ama!” dedi Prens Rex. “Ben eve gitmek istiyorum.”



Molwena, platforma beyaz, ipek bir örtü örtmekte olan Leydi Lobelya'ya yardım etti. Papatya etraftan topladığı ağaç yapraklarıyla örtüyü süsledi ve Shirly'nin başına takmak için çiçeklerden bir taç yaptı.

Asiller bir kez daha ön sıralardaki yerlerini aldılar. Wiglaf Erica'nın, Rex'in yanında oturmaktan hiç mutlu olmadığını fark etti. Tava, diğer öğrenciler ve veliler, onların arkasına geçerek yerlerine oturdular.

EAO'da çanlar çalmaya başladı. Birader Dave platforma çıktı.

Tam o sırada şatonun kapısında siyah cübbeli bir adam belirdi. Başına taktığı siyah, mantara benzeyen şapka, yüzünü gizliyordu. Yürüyerek şatonun bahçesini geçti ve platforma çıkarak Birader Dave'in arkasında durdu. Şapkasını geriye itti ve gülümseyerek



düğünü izleyen konukları selamladı. Gü-
lümseyince ağzındaki altın diş, güneşte pırıl
pırıl parladı.

Wiglaf çok şaşırmıştı. Bu Mordred'ti.
Onun orada ne işi vardı?

Kurtçuk platformdaki yerini aldı. Wiglaf ve
Angus da aceleyle onun arkasına geçtiler.

Birader Dave, Lobelya'ya bakıp işaret etti ve
Lobelya düğün marşını söylemeye başladı. "*İşte
gelin geliyor...*"

Ejderha Shirly, şatonun içinden çıktı. Başın-
da çiçeklerden yapılmış bir taç vardı. Yürüyerek
Kurtçuk'un yanına gelip durdu.

Özenle seçilmiş birkaç cümleyle, birlikte
mutlu ve uzun bir ömür geçirmeleri yönündeki
iyi dilekleri ifade eden Birader Dave, "Sizleri karı
koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsin," dedi.

MUCUK!



Sonra Kurtçuk ve Shirly kanatlarını açıp havalandılar. Şatonun üzerinde bir tur attılar. Ejderhalar dik durarak başlarını ve kuyruklarını birbirlerine değdirdiler.

“Bakın!” diye haykırdı Kraliçe Barb. “Kalp şekli oluşturdular.”

Kraliçe Margo, “Aşk ne güzel şey, değil mi?” dedi.

“İğrenç!” diye bağırdı Rex. Sonra da orta parmağını gırtlığına sokup kusarmış gibi sesler çıkartmaya başladı.

“Kes şunu Rex!” diye bağırdı Kraliçe Margo. “Şunu yapmandan nefret ediyorum.”

“Ben de” dedi Erica.

Ejderhalar gökyüzünde uçarak bulutların arasında gözden kaybolurken Wiglaf arkalarından, “Güle güle Kurtçuk! Güle güle Shirly!” diye bağırdı. Onlar adına çok mutluydu.

Nerede olursa olsun, Kurtçuk'un kendisini bulacağını bilmek de onu mutlu etmişti.

“Pekâlâ, düğün sona erdi!” diye bağırdı Mordred. “Boya ekibi! Hemen yeni tabela üstünde çalışmaya başlayın!”

Ekip, portatif merdivenleri, boya kutularını ve fırçaları alarak şatonun girişine doğru hızla ilerlemeye başladı.

Mordred boyacılara, “Yazacağınız kelimeleri söylüyorum,” dedi.

“MORDIE’NİN EVLENDİRME ŞATOSU. Anladınız mı?”

Wiglaf o an, Mordred’in düğün için neden uğraştığını anladı. Bu sefer de *Evlendiren Mordie* olmaya niyetliydi!

Mordred boyacılara, “Ve şunu da yazın!” dedi. “EJDERHALARA AÇIKTIR.”





Duygulanan Molwena, elindeki dantelli mendille gözyaşlarını silerek Wiglaf'a, "Ne güzel bir düğün oldu," dedi.

Wiglaf, Molwena'nın elindeki mendili görünce şaşırıp "Anne!" diye fısıldadı. "Kraliçe Margo'nun mendilini alamazsın!"

"Nedenmiş o? Bana bunu kendisi verdi," dedi Molwena. "Hadi artık gidelim. Sen ve Dudwin, arkadaşlarınızla vedalaşın. Sizi asma köprüde bekliyorum."

Kraliçe Barb, Erica'ya, "Seni dışarıda bekliyoruz tatlım!" dedi. "Sakin geç kalma." Asiller yürüyüp arabalarına bindiler. Kocaman altın arabaları ile şatonun kapısından çıktılar.

"Sizleri ve EAO'yu çok özleyeceğim," dedi Erica.

Wiglaf, “Bu okulu, kelimelerle anlatamayacağım kadar özleyeceğim,” dedi. Onu evde neyin beklediğini biliyordu. Lahana çorbası ve on bir şakacı ağabey. En azından Dudwin de orada onunla olacaktı.

Papatya, “*En-bay e-day*,” diye atıldı.

Dudwin, “Ve ben de,” dedi.

“Kesinlikle!” diyen Janice, ağzındaki sakızı balon yapıp patlattı. “EAO’dan sonra Soylu Şövalyeler Konservatuvarı çok sıkıcı gelecek.”

“Bilin bakalım ne oldu?” dedi Angus. “Ben burada kalıyorum.” Mutlu görünmüyordu ama mutsuz da değildi. “Mordred dayım, Tava’nın düğün pastası yapmak için yardımcıya ihtiyacı olduğunu söyledi. Böylece beni işe aldılar,” dedi. Sonra sırtarak “Ne zaman isterseniz yemeğe gelebilirsiniz,” diye ekledi.

Erica, “Saraya, beni ziyarete gelin mutlaka,” dedi.

Janice EAO’nun uygulama alanlarına, yıkık dökük kulelerine bakarak yine sakızını patlattı. Sonra tam da Ozan’ın önceden tahmin ettiği gibi “Elveda Ejderha Avcıları Okulu!” diye bağırdı.

“Hoşça kalın Mordred, efendim,” diye seslendi Wiglaf. “Her şey için teşekkürler!”

Okulun eski müdürü Mordred, “Bundan böyle bana ‘Evlendiren Mordie’ diyeceksin!” diye cevap verdi. “Anladınız mı? Hepinize söylüyorum!” Sonra elini salladı ve “Nişanlanmadan gelmeyin!” dedi.



Palmiyeler Diyarı'nda Hayat

Wiglaf ve arkadaşları, Birader Dave'e sarıldılar. Sonra hepsi EAO'dan çıkıp asma köprüyü son kez geçti.

Janice el salladı ve Soylu Şövalyeler Konservatuvarı'na gitmek için Avcılar Yolu'na yöneldi.

Wiglaf etrafına baktı. Kraliçe Barb'ın, kraliyet arabasının yanında, çimlerin üzerinde oturduğunu gördü. Yanında da Kraliçe Margo oturuyordu. Kraliçe Margo'nun saçındaki altın file, güneşte ıslıl ıslıl parlıyordu.

Asıl sürpriz, annesinin, iki kraliçe ile sohbet etmesiydi.

Wiglaf ve diğerleri yanlarına gittiler fakat Molwena ve kraliçeler öyle koyu bir sohbe dalmışlardı ki gençlerin geldiğini fark etmediler.

Kraliçe, Molwena'ya, "Törende senin sarışın oğullarını fark etmemek imkânsızdı," diyordu. "Kaç oğlun var?"

"On üç," diyerek gülümsedi Molwena. "Hepsi, tıpkı Fergus'um gibi iri ve sarışıdır. Wiglaf hariç. Onun kime çektiğini bilmiyorum doğrusu."

"Gerçekten de Wiglaf kardeşlerine benzemiyor," dedi Kraliçe Margo. Bir an duraksadı ve "Molwena, sen hiç Pinwick Fuarı'na gittin mi?" diye sordu.



“Asla kaçırmayız!” diye haykırdı Molwena. “Hatta Wigi’yi kollarıma aldığım yıl, fuarda çift başlı bir buzağı vardı!”

“Biz de gördük!” dedi Kraliçe Margo. “Aslında Homer o buzağıyı satın aldı.” Sonra Kraliçe Barb’a döndü ve “O akşamüstü yaşadığımız korkuyu hatırlıyor musun?” diye sordu.

“Unutur muyum hiç!” diye bağırdı Kraliçe Barb. “Senin bebek bakıcın, Rex’i bir ağacın altına, gölgeye koymuş ve palyaçoğu izlemeye gitmiş. Dikkatsiz kız. Yeni doğmuş bebeği yapayalnız bırakmış. Düşünebiliyor musun?”

Rex başını arabanın penceresinden çıkarp, “Bitirin şu sohbetinizi anneciğim,” dedi. “Eve dönmek istiyorum artık.”

Kraliçe Margo, “Birazdan Rexie!” diye seslendi. Tekrar Molwena’ya dönerek, “Bunun saçma bir soru olduğunu biliyorum ama

bebekken Wiglaf'ı, fuarda bir yere bırakmış olabilir misin?" diye sordu.

"Yaptım, evet!" diye yanıtladı Molwena. "Of, çok ağırdı! Wiglaf tombul, iri bir be-bekti. Sonradan bu kadar zayıflaması garip doğrusu. Benim diğer bütün oğullarım kapı gibidirler."

"Aynı benim gibi!" diye atladı Dudwin.

Molwena gülümseyip, "Aslında ben de oğlum Wiglaf'ı, uyuması için bir süre, bir ağacın gölgesine bıraktım. İyi hatırlıyorum çünkü ağzından alevler püskürten adamları izlemeye gitmiştim," dedi.

Kraliçe Margo, "Wiglaf, havuç rengi saç-lara sahip. Ailenizde saçları bu renk olan başka biri var mı?" diye sordu

"Yo, hayır!" diye yanıtladı Molwena. "Yal-nızca Wiglaf böyle."

Kraliçe Margo tacını çıkararak kucığına koydu. Sonra da saçlarını toplayan fileyi çözdü ve “Benim ailemde herkes havuç kafalıdır,” dedi. Saç filesini çekince uzun, kızıl bukleli saçları omuzlarına döküldü.

“Vay canına!” diye haykırdı Molwena. “Saç filesini çıkarmasanız asla tahmin edemezdim!”

Wiglaf, Kraliçe Margo’ya bakakaldı. Kraliçe’nin saçları da Wiglaf’ınkiler gibi havuç rengiydi. Peki, Pinwick Fuarı ve dikkatsiz bebek bakıcısının, bebeği ağacın altına bırakması ile ilgili konuşmalar ne anlama geliyordu?

Wiglaf bu bilmeceyi çözmeye çalışırken aniden arabanın kapısı açıldı ve Prens Rex dışarıya fırladı.

“Kesin konuşmayı!” diye bağırdı Rex. “Saraya dönüp savaş oyuncaklarımla oynamak istiyorum.” Oturdıkları yerin etrafında

daireler çizerek koşmaya başladı. Bir yandan da “Gidelim, gidelim!” diye bağıırıyordu.

Kraliçe Margo ayağa kalktı ve oturdukları tepeden aşağı, Rex’e doğru yürüdü. Öbürleri de onu takip ettiler.

Kraliçe Margo, “Buraya gel evlat,” diyerek Dudwin’i çağırdı. “Rex’in yanında dur. Bakalım hanginiz daha uzunsunuz?” dedi.

Rex, Dudwin’in üzerine abanarak “Ben!” diye bağırdı. “Gördünüz mü? Ben daha uzunum işte!”

Kraliçe Margo yan yana duran çocukları dikkatle süzdü.

“Birbirlerine çok benziyorlar. Değil mi?” dedi kraliçe.

“Gerçekten de benziyorlar!” diye bağırdı Molwena.

Rex kabarık bir pantolon ve havalı botlar giymişti. Başında, sarı saçlarını kapatan kadife bir şapka vardı. Fakat bu detaylar dışında, iki çocuk, bir elin parmakları kadar birbirlerine benziyorlardı.

“Rexie,” dedi Kraliçe Margo. “Sana büyük bir sürprizimiz var.”

Rex dil çıkardıktan sonra kraliçeye bir böğürtlen fırlattı.

Kraliçe Margo, Molwena’ya dönüp “Sen anlatmak ister misin?” dedi.

“Elbette isterim!” dedi Molwena. Sonra kaşlarını çatıp “Ne anlatacağım?” diye sordu.

“Bebeklerimizin karıştığını,” diye yanıtladı Kraliçe Margo.

Molwena başını kaşdı, “Majesteleri, hangi karışıklıktan bahsediyorsunuz?” diye sordu.



“Pinwick Fuarı’ndaki bebeklerin karışması,” dedi kraliçe.

“Ağzından ateş çıkaran adamları fazla uzun seyretmişim herhâlde ki onu kaçırmışım,” dedi Molwena.

“Molwena,” dedi Kraliçe Margo. “Ağacın oraya bebeğini almak için döndüğünde...”

“Dönmedim,” dedi Molwena. “İki oğlum, küçük kardeşlerini alıp getirmeleri için gönderdim.”

“Acaba,” dedi Kraliçe Margo. “Yanlış bebeği almış olabilirler mi?”

Molwena korkuyla irkildi ve “Öyle mi oldu?” diye bağırdı. “Bense kötü bir cadının, ağacın altında uyurken Wigi’ye büyü yaptığını ve bu yüzden onun sıska, küçük bir havuç kafaya dönüştüğünü düşünüyordum.”

“O sıska, küçük, havuç kafalı benim oğlumdu,” dedi kraliçe.

Wiglaf'ın başı dönüyordu. Wiglaf, “Yani demek istediğiniz...” diye söze başladı ama devam edemedi. “Yani...”

“Yani demek istiyor ki benim kuzenim Rex değil,” dedi Erica. “Sensin!”

“Öyle miyim?” dedi Wiglaf.

Dudwin de “Yani senin bir prens olduğunu söylüyor Wigi!” diye ekledi. Sonra birden yüzü asıldı, “Öyleyse biz kardeş değiliz,” dedi.

“Prens mi?” dedi Wiglaf. “Ben mi?”

Kraliçe Margo şimdi tam önünde duruyordu.

Kraliçe, “Seni burada gördüğüm andan beri bunu düşünüyorum,” dedi ve Wiglaf'a sarıldı.

“Ben senin annenim. Sen benim oğlumsun. Sana Rex ismini koymuştum ama bundan sonra Prens Wiglaf’sın.”

“*Rens-pay İglaf-way*,” dedi Papatya.

Molwena, “Bu domuz büyülenmiş!” diye bağırırken bir yandan da büyüden korunmak için çantasından tuz çıkararak omuzunun üstünden arkaya atıyordu. “Hadi buraya gel Wigi,” dedi. “Sen de Dudwin. Eve geç kaldık. Artık yola koyulsak iyi olacak.”

“Molwena!” diye bağırdı Kraliçe Margo. “Anlamıyor musun? Wiglaf benim oğlum. Senin oğlun Rex!”

“Öyle mi oldu?” dedi Molwena. “Ben bu olanları Fergus’a anlatana kadar bekleyin.” Sonra uzun zamandır kraliyet ailesinin yanında olan oğluna sarılmaya çalıştı fakat Rex, onun kollarından sıyrıldı.

Krallar da altın arabadan indiler. Sonrasında bolca kucaklaşma oldu ve “Aman tanrım!”, “Olur şey değil!”, “Vaay!” gibi cümleler duyuldu. Herkes sakinleştikten sonra Dudwin konuşmaya başladı.

Dudwin, Rex’e, “Bundan sonra bizimle, kulübede mi yaşayacaksın?” diye sordu.

Molwena hemen, “Eminim saraya dönme-yi tercih eder,” dedi. “Fakat elbette kulübe-mizde onu misafir etmekten mutlu oluruz.”

“Su balonlarını atanlar sizin oğullarınız mıydı? Onlar da sizinle birlikte mi yaşıyor-lar?” diye sordu Rex.

“Evet,” diye yanıtladı Molwena.

“Peki ya o yüksek sesle geçiren ve komik şakalar yapan adam?” dedi Rex. “O da mı si-zinle yaşıyor?”

Molwena, “Ah, evet!” dedi.

“Benim yaşamak istediğim yer orası!” diye haykırdı Rex. Kraliçe Margo’ya dönüp “Üzülme,” dedi Rex. “Saraya, sizi ziyarete gelirim. Hem kardeşlerimi de getiririm.”

“Memnun oluruz,” dedi Kraliçe. “Fakat her ziyaretinde birkaç tane getir lütfen.”

“Sen nerede yaşayacaksın Wigi?” diye sordu Dudwin.

“Kulübede Dud,” dedi Wiglaf.

Dudwin mutlu görünüyordu.

“Aptallık etme Wigi!” dedi Molwena. “Buraya hiçbir zaman uyum sağlayamadın. Haydi, saraya git! Ne zaman istersen, Fergus ile gelip seni ziyaret ederiz.”

Wiglaf’ın yüzü asılmıştı. Kardeşlerinin çoğunu özlemeyecekti ama Dudwin’i özlerdi.

“Gidemem,” dedi Wiglaf. “Sensiz gitmem Dud.”

“Ben de seninle gelirim Wigi!” dedi Dudwin.

“Mükemmel!” dedi Kraliçe Margo.

“Peki ya Papatya?” dedi Wiglaf. “Ondan asla ayrılamam.”

“Papatya’yı da getir,” dedi Kral Homer. “İki başlı buzağım Mö-Mö’ye arkadaşlık eder.”

Papatya, “*Adi-hay idelim-gay o-yay aman-zay!*” diye bağırdı.

Arabacı, Wiglaf ve Dudwin’in eşyalarını altın arabanın üzerine, diğer kraliyet bavullarının yanına yerleştirdi.

Kral Ken, “Bugün iyi ki büyük arabayla gelmişiz,” dedi.

Sonra Wiglaf, Dudwin ve Papatya, diğer asillerle birlikte Erica’nın yanına oturdular. Arabanın tekerlekleri dönmeye başladı.

Dudwin ile Wiglaf başlarını pencere-lerden uzatıp Molwena ve Rex'e el salladılar.

Molwena gülümseyerek, "Güle güle Dudwin! Güle güle Prens Wigi!" diye seslendi. "Fergus nasıl da şaşıracak."

Rex geçirdi. Sonra bağırdı. "Tak tak!"

Fakat araba hızla uzaklaştı ve Wiglaf, Rex'in şakasının devamını duyamadı.

Kraliyet arabasındaki Wiglaf, rüyada olup olmadığını anlamak için kendini çimdikledi. Hayır, bu gerçektir. O bir prensti ve Palmiyeler Diyarı'na gidiyordu.

Wiglaf'ın karşısında oturan Kraliçe Margo çok mutlu görünüyordu. O anda Wiglaf, Ozan'ın, "Bir kraliçe sana gülümseyecek," dediğini hatırladı.

Erica, "Ozan'ın anlattığı her şey doğru çıktı Wigi," dedi. "Senin aslında görüldüğün kişi olmadığını söylemişti, hatırladın mı?"

"Ejderhalar yere inerken olduğu yerde duran cesur prensle ilgili sözlerine ne demeli?" dedi Dudwin. "O prens sendin Wigi."

Wiglaf da olanlara inanmakta zorlanıyordu. "Gerçekten öyleydi," dedi Wiglaf. Kendisini taç takarken hayal etmeye çalıştı. Kral Ken'in taktığı gibi elmas ve yakutlarla bezenmiş büyük bir taç değil. Sade, altın bir taç. Bu, Prens Wiglaf için yeterliydi.

"Saraya uzun bir yolumuz var," dedi Kraliçe Margo. "Palmyeler Diyarı hakkında size ve Papatya'ya anlatacağımız çok şey var."

"Palmyeler Diyarı, güneyde bir ada krallığıdır," dedi Kral Homer.

“Sıcak bir yerdir,” dedi Erica. “Güzel kumlu plajları ve palmyeleri vardır.”

“Kulağa oldukça... huzurlu geliyor,” dedi Wiglaf.

EO'daki hayatları çok maceralı geçmişti. Bunu özleyebilirdi. Ozan da ileride bir sürü kahramanlık yapacağını söylemişti. Wiglaf böyle sessiz ve huzurlu bir yerde nasıl kahraman olacaktı?

“Evet, oldukça huzurlu bir yerdir,” dedi Kral Homer. “Deniz yılanları birlik olup ejderhalara saldırmadıkça öyledir.”

Kraliçe Margo, “Devler, mağaralarından çıkıp kavga etmedikleri zamanlar da sakinler,” diye mırıldandı.

“Ve tabii Viking korsanları, adamızı, gemileriyle kuşatana kadar pek sorun çıkmaz,” diye ekledi Kral Homer.

Wiglaf, Dudwin'e bakıp gülümsedi. Palmiyeler Diyarı'nda hayat, mükemmel görünüyordu. Wiglaf, oraya varmak için sabırsızlanıyordu.